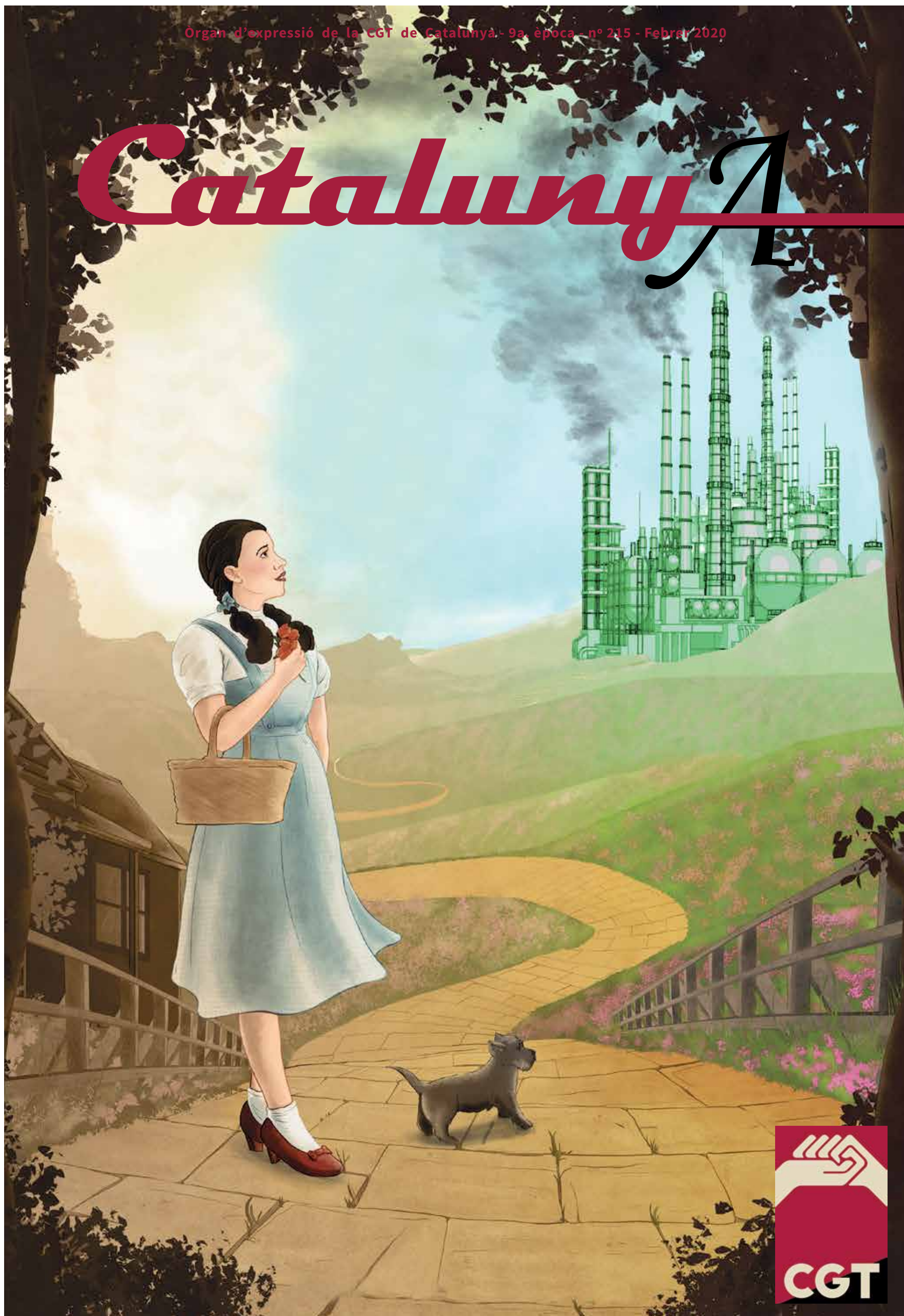

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya.- 9a. època - nº 215 - Febrer 2020

Catalunya

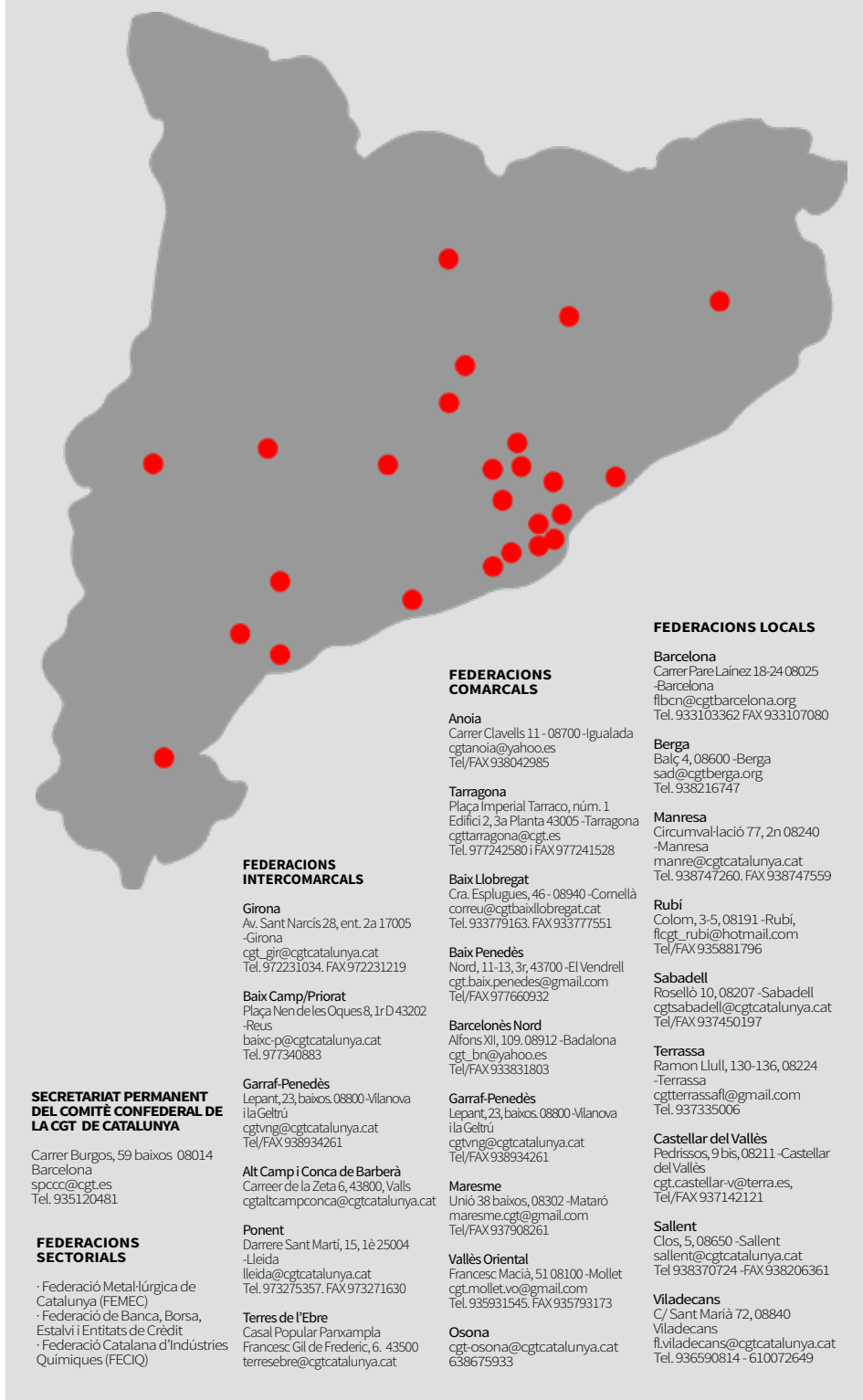

#TalMesComAquest

de 1937, el 22 de febrer surt publicat el primer número de la Revista Catalunya, òrgan regional de la CNT. El Catalunya es començà a editar als tallers que havien estat incautats el setembre de 1936 als quals s'imprimia la Veu de Catalunya, conegut diari de l'òrbita de la Lliga Regionalista. Fou la segona gran publicació de la CNT, després de Solidaritat Obrera (escrita en castellà), i la primera gran publicació del moviment obrer integrament en català. El 1977 tornava a ser al carrer, i després de l'escissió CGT-CNT, es convertí en l'òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya.

ON ENS TROBEM?

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
 Disseny i Maquetació: Pau Rigol
 Portada: "Retrat del carà" de l'obra de Cere de Sant Joan d'Alacant"
 Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Marta Minguela, Xavi Rojals, Laura Gómez Pintado, Daniel Mulero, Gerard Sandoval, Daniela Matrova, Rosalia Molina, Didi Salas, Rubén Pérez, José Cabezas, Julián Gualado, Patricia Muñoz
 Col·laboradors: Paco Martín, Pilar Frey, Iru Moner, Oscar Muciano, Emmergel Cassiot, Alex Tronimésky, Ferran Alsa, Agustí Guàrdia, Carme Alvaró, Joan Salero, Miriam Tajani, Maribel Ramírez, Aurora Pulido, Tomás Andino, Jordi F. Fernández, Dones Llibertàries i seccions sindicals de la CGT de Catalunya
 Redacció subscripcions: Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
 Tirada: 13.000 exemplars

editorial

Ciudad Esmeralda no era el que semblava

Diu la dita que a pesar del febrer, floreix l'ametller. Diríem que nosaltres no tenim cap ametller, però sí que podem parlar de que floreixen altres coses. Per exemple, floreix el creixement de la CGT de Catalunya. Si el passat 2019 vam tancar l'any amb un rècord d'altres al sindicat, la creació de nous sindicats podríem dir que és la conseqüència de que cada cop més gent veu en la CGT una alternativa plausible per millorar les seves condicions de vida.

Ciudad Esmeralda del Mago de Oz, era aquella ciutat on tots els desitjos es complien. Ben bonica des de lluny, però molt diferent un cop t'hi apropaves, al final no era el que pensaves. Una mica el mateix passa amb la Vall del Francolí i les indústries petroquímiques de Tarragona, tot i que, de lluny, és ben lleig, i quan t'hi apropes, encara més. Però aquelles promeses de "progrés" i "bonança econòmica", han deixat pas al desastre ecològic i a una greu amenaça per la vida dels veïns i veïnes. Tampoc, com s'adonà la Dorothy, era el que semblava. Tot i així, floreixen i es desenvolupen les iniciatives i les mobilitzacions contra la màfia petroquímica de Tarragona, que va segar quatre vides el passat gener i que precaritzava i destrueix el nostre país.

Floreix també la dinàmica assembleària del nostre sindicat, amb la convocatòria d'un ple confederal pel proper 22 de febrer per decidir què fem el proper 8 de març. Un 8 de març que, per primer cop en molts anys, ens planteja la convocatòria de vaga general un diumenge, fet que no ha passat desapercebut per la redacció del Catalunya: trobareu en aquest número elements per a la reflexió i el debat el proper 22 de febrer. Un dia assenyalat, a més, ja que la nostra publicació està d'aniversari, celebrant els 83 anys de la Revista Catalunya. Des d'aquí, volem recordar que és gràcies a la militància i al la inestimable dedicació de tots i totes les que ens han precedit que, avui, podem treure el número 215 del Catalunya.

TEMA DEL MES

L'EXPLLOSIÓ D'IQOXE:
LA HISTORIA D'UN ACCIDENT ANUNCIAT 3-5

SINDICAL

VAGA GENERAL EL 8M I 9M? 6-7
 AMIANT AL METRO DE BARCELONA 8-9
 EL RECURS PREVENTIU, RRRP 10
 NOTÍCIES SINDICALS 11

OPINIÓ

CRÉIXER BÉ ÉS INTEGRAR BÉ 12
 MÉS LLIURES O MÉS ESCLAUS, NOSALTRES DECIDIM 13

L'ENTREVISTA

PARLEM AMB EL MIGUEL ÀNGEL CAMPILAY 14-15

EL DOCUMENT

A QUINES TEMPERATURES MÀXIMES I MÍNIMES
PODEM TREBALLAR? 16-17

SOCIAL

ENFRONT DELS VOSTRES MURS, CREEM PONTS 18
 OKUPADA UNA ANTIGA BODEGA A HOSPITALET 19

LES NOSTRES VEUS

CAL FER UNA PREVENCIÓ DE RISCOS LABORALS
AMB PERSPECTIVA DE GÈNERE? segona part 20-21
 LA LLUNA 21

INTERNACIONAL

FRANÇA: MOBILITZACIÓ CONTRA LA REFORMA DE PENSIONS 22
 HONDURES: UN NARCO-ESTAT QUE S'ENFONSA 23

DINAMITA DE CERVELL

EL FAR 24
 DICCIONARI MILITANT 25

CULTURA I OCI

RECOMANACIONS I RECEPTES 26
 HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS 27

AL TINTER

A L'ECONOMAT DE SANTS EL CONSUM TÉ PODER 28

tema del mes

L'explosió d'IQOXE: la història d'un accident anunciat

A les 18.41h del 14 de gener la població del Camp de Tarragona patia un dels pitjors efectes que comporta viure al costat d'un complex on es produeix el 25% de tota la indústria química de l'estat espanyol (el més gran dins d'aquest territori, i 5è dins de l'àmbit europeu) i l'1% de la fabricació mundial. L'errada d'un reactor d'òxid d'etilè va provocar l'explosió de l'empresa que el fabrica, Industrias Químicas del Óxido de Etileno S.A. (IQOXE), situada a la banda sud del polígon químic del Camp de Tarragona, a la població de La Canonja. Fruit de l'accident, 3 persones van morir (2 n'eren treballadores), 8 en van quedar ferides, i multitud de veïns i veïnes es troben amb vivendes i vides afectades.

El sòl del camp... dels conreus fèrtils a la indústria química

Corrien temps franquistes, cap a finals dels anys 60 i principis dels 70, quan es va iniciar el procés d'industrialització de la terra més rica i fèrtil del Camp de Tarragona. A la banda del sud, les empreses s'instal·larien en terrenys agrícoles molt plans i a prop del mar; a la banda nord es van ubicar a la llera del Riu Francolí.

En aquell moment, el canvi de model socioeconòmic, geogràfic i ambiental es va percebre com un símbol de progrés. Per a la pagesia, la venda dels terrenys va representar una entrada de diners ràpida. Primer, s'hi van instal·lar indústries químiques, afavorint d'aquesta manera que al 1971 s'hi construís la refineria. L'expansió des d'aleshores ha estat tan gran que ara mateix, a banda de la refineria, s'hi troben 46 indústries de producció variada.

Aquest fet provoca que l'espectre de compostos químics sigui molt més ampli del que es pot trobar en un nucli urbà.

No van caler massa anys per adonar-se que les promeses de progrés eren un regal enverinat que ha hipotecat els veïns i veïnes de la zona a viure sota fums, olors i sorolls i supeditats a un model econòmic que precisament no ha enriquit la població, sinó que l'ha fet més vulnerable i depenent d'unes empreses poderoses que s'enriqueixen a costa de la desprotecció de qui hi treballa i de qui hi conviu.

El mantra de la no toxicitat...

Les persones tenim instint de supervivència. Seria inviable viure en sensació de pànic constant i seria insofrible pensar que la fumera que un veu quan aixeca la persiana a primera hora del matí és la que l'acabarà matant. És bastant habitual passejar-se per pobles de l'entorn de la petroquímica i escoltar que en realitat, a ells no els afecta, perquè el vent bufa en direcció contrària i evita que els tòxics hi arribin. >>

“Són conegudes
les quantitats
suculentes
de diners
que reben els
ajuntaments on
està ubicada la
química”

Aquest seria un primer factor que ha afavorit que hagi costat molt d'esforç que les veus crítiques tinguessin altaveu. Però no és l'únic, n'hi ha d'altres que són molt més perversos i molt més nocius. Són conegudes les quantitats suculentos de diners que reben els ajuntaments on està ubicada la química, a més, molts dels que ocupen cadires, alhora treballen en aquestes empreses. Això fa que durant molts anys, aquests lobbies que hi són amb la finalitat d'augmentar els seus ingressos, hagin comprat el silenci i hagin fet que al Camp hi ressoni com un mantra que no cal patir pel fum que s'hi veu, que si s'hi veu, és que no és tòxic.

El cas és que a hores d'ara encara no se sap què s'hi respira. Les relacions clientelars entre empreses, Ajuntaments i Generalitat han impedit que es fessin les anàlisis que permetrien conèixer-ho.

Davant la desinformació, més pressió

En els últims anys s'han produït alguns canvis. Les veus i accions d'entitats com GEPEC, Canonja 3 i la Plataforma Cel Net han posat en qüestió el fals concepte de nivell segur que tan s'ha volgut repetir des de tots els altaveus possibles. La producció de documentals com La Vall del Francolí, l'alè del Camp, de Produccions Saurines, que van poder tirar endavant gràcies a un micromecenatge i És a l'Aire, dirigida per Christophe Sion i Santi Suárez, han fet visible el contrast entre la versió de l'administració, que assegura tenir-ho tot controlat i sota nivells permesos, i la versió dels tècnics de la Universitat Politècnica de Catalunya, que són els qui s'han encarregat de dur a terme l'estudi de la qualitat de l'aire del Polígon Nord. Des del Laboratori del Centre de Medi Ambient de la UPF es posen en qüestió els paràmetres amb què treballa la Generalitat. D'entrada, aquesta administració tan sols analitza el benzè i ignora les emissions del 1,3-butadiè, un contaminant també carcinogen i genotòxic. I no és que no ho faci perquè no existeixin els mitjans tècnics, al contrari, aquest compost s'està analitzant a diari des de fa més de 12 anys en zones d'altres països que comparteixen les mateixes característiques. No fer-ho, és una decisió política.

D'altra banda, els límits amb què treballa la Generalitat per determinar si les emissions són contaminants i afecten la salut de la població estan per damunt dels que marquen els criteris de qualitat de la Unió Europea. Cal tenir en compte però, que l'afectació a la salut hi és sempre, tant si els nivells que s'hi detecten estan per damunt, com si estan per sota dels recomanats. També hi és quan els fums no són visibles.

L'estudi de la qualitat de l'aire del Polígon Nord, que finalment es va aconseguir gràcies a la pressió exercida per Cel Net, s'ha realitzat en diferents fases. La primera, el 2014, va evidenciar l'alt nivell de 1,3-butadiè que es respira a les poblacions del Morell i de Puigdelví i també es va detectar la presència de benzè a Constantí. Les anàlisis de 2015 i 2016 van mostrar una disminució d'aquest compost, en canvi, el 2017 va tornar a repuntar.

Malauradament, l'aire que es respira al Polígon Sud continua sent una incògnita. Fins ara, l'Ajuntament de Tarragona, ha aturat tots els intents per fer-ho possible. Fins a dia d'avui, no hi ha cap govern que hagi vetllat per tenir informada la població, forçar que les empreses redueixin les emissions i fer prevaldre la vida dels veïns i veïnes davant els interessos de la petroquímica.

Els culpables i els seus còmplices

Els primers a assenyalar quan parlem de responsables serien els que de la precarietat, tant laboral com mediambiental, en treuen beneficis. Aquests són els empresaris, els inversors

autoria: Christophe Sion, director del documental "És a l'aire"

i directors generals de les empreses que s'agrupen a l'Associació d'Empreses Químiques de Tarragona i que de ben segur no viuen a prop del complex, doncs aquesta zona la guarden per a la gent més empobrida.

Ara bé, això no ho poden fer sols. Per poder mantenir-se en la impunitat requereixen d'una xarxa que els ajudi a reforçar la falsedat que tot està sota control. Es tracta dels seus còmplices, i per tant corresponsables del que està passant. I en aquest grup hi trobaríem els consistoris municipals, la Generalitat, els mitjans de comunicació, universitats, i sindicats afins al poder que signant reformes laborals provoquen l'augment de la precarietat laboral. A través de les relacions clientelars que s'estableixen entre ells, els lobbies químics tenen via lliure per precaritzar, contaminar i saltar-se qualsevol normativa que els podria fer aflluïr el ritme d'ingressos.

Per tal de fer justícia, cal posar en valor la feina de mitjans independents com Porta Enrere, que amb el periodista Rafa Marrasé al davant, ha fet que l'opacitat existent amb tot allò relacionat amb les irregularitats que es cometien en aquestes empreses es redueixi.

A tall d'exemple, l'elaboració de l'estudi de la qualitat de l'aire del Polígon Nord comptava inicialment amb la col·laboració de quatre ajuntaments, el del Morell, el de Vilallonga, el de Perafort i el de Puigdelví (el de La Pobla de Mafumet se'n va desmarcar per decisió del seu alcalde). En la segona i posteriors fases només hi va participar l'ajuntament del Morell. Les pressions que van rebre van fer que els altres no continuessin.

Els treballadors, els més afectats

Tenint en compte que el nivell d'afectació pot variar depenent de diversos factors com

poden ser les hores d'exposició, la proximitat geogràfica, la climatologia, si el contacte que s'hi ha tingut és inhalat o ingerit, etc., és deduïble que treballar en un complex químic té conseqüències per se i per tant és als treballadors a qui més cal protegir per minimitzar els riscos a què estan sotmesos.

La realitat però, és ben diferent. Les legislacions permissives, les reformes laborals que han comportat una flagrant precarització s'han aprofitat a les químiques per reduir les seves plantilles, per augmentar la temporalitat, a deixar-les subjectes a condicions laborals d'estrès. Quan la lògica empresarial és fer diners a costa del que sigui, hi ha d'haver una administració que aboqui els recursos humans necessaris per fer complir la normativa. Això seria de mínims, tenint en compte fer només això, de ben poc serviria, ja que les sancions estan fetes perquè les empreses, o bé les puguin assumir, o bé les ignorin, sense que en pateixin cap conseqüència. Forçar la inversió en formació i que aquesta sigui adequada al lloc de treball i que aquesta sigui adequada al lloc de treball que s'ha d'ocupar, prohibir els contractes de pràctiques, no permetre les subcontractacions, que han demostrat ser de facto, cessions legals de treballadors, o dit d'altra manera, mecanismes de precarització de les condicions de treball i de salut laboral.

Malgrat es vulgui desmentir, els accidents al complex químic no són fets aïllats. El maig del 2019 una explosió a l'empresa Carburros Metàlics, de La Pobla de Mafumet, causava la mort d'un treballador i 13 ferits. Aquesta empresa, tot just un any abans de l'accident havia rebut el reconeixement de FEIQUE (Federació Empresarial de la Indústria Química Espanyola) atorgant-li el premi especial de seguretat 2018. Afortunadament, la sinistralitat laboral no sempre implica la pèrdua de la vida. Els incidents són constants i variats, des de baixes per estrès

laboral, accidents, etc. Un cas flagrant que s'ha pogut demostrar gràcies a una sentència que ha fallat a favor d'un treballador de REPSOL Petróleo S.A. acreditant que el càncer que pateix (un limfoma funicular) va venir originat per l'exposició als compostos químics presents a l'empresa i per tant es tractava d'una malaltia laboral. Les traves que el treballador s'ha trobat per acreditar la categoria d'aquesta malaltia són immensurables. L'empresa fins i tot va intentar oferir-li diners per no haver d'anar a judici. La seva sentència ha causat jurisprudència.

IQOXE no n'era una excepció

La informació que es destapa arran de l'explosió d'IQOXE posa en evidència que les irregularitats que es cometien en les empreses químiques i que posen en risc la vida de qui hi treballa, així com la dels veïns i veïnes, estan basades en fets reals. Les pràctiques d'aquesta empresa són representatives de tot el que les veus crítiques alertaven sobre la situació del complex químic.

A IQOXE hi coincidí tot: un empresari ric (entre els 200 més rics de l'estat espanyol) i precarització dels treballadors i exposició a situacions de risc. Arran de l'explosió molta més gent s'ha atrevit a parlar i s'ha pogut saber que aquesta empresa ha acumulat 73 incidents i accidents en 5 anys.

Les veus dels treballadors finalment han ressonat, i han explicat les condicions en què els feien dur a terme la seva tasca. Un recull de declaracions recollides per diferents mitjans durant els darrers dies ens fa un retrat del que s'hi cou. Destaquen que a partir del 2014, amb l'entrada del grup empresarial Cristian Lay, van augmentar les retallades, es va reduir la inversió en manteniment i en personal qualificat. Alhora, prioritzant la producció i l'estalvi en despeses es compraven els materials més econòmics. Els treballs de manteniment es treien a subhasta,

sempre escollint l'oferta més barata; l'increment dels acomiadaments provocava un nivell d'estrès laboral insuportable. L'acomiadament del bomber de planta es va poder evitar perquè la normativa no els ho va permetre.

Farts de callar, també assenyalen els responsables: Ricardo Leal, l'amo; José Luís Morlanes, el conseller delegat i Juan Manuel Rodríguez Prats, director.

D'altra banda, és arran de l'accident que s'ha publicat que l'empresa havia estat sancionada fins a quatre vegades per d'Inspecció de Treball de la Generalitat. D'aquestes, tres estaven relacionades amb la salut i el medi ambient, i l'última, amb les condicions de treballs dels seus treballadors. Val a dir, que aquestes sancions es van saldar amb multes d'entre 2.000 i 8.000€, quantitats insignificants per aquest tipus de negocis.

L'empresa també ha estat assenyalada per incompliments en matèria mediambiental, els informes d'inspecció d'aquesta matèria que s'han fet a IQOXE els últims 6 anys, certifiquen que s'han produït incompliments pel que fa a la contaminació atmosfèrica, funcionament de l'activitat i residus. Aquesta informació es troba publicada a la pàgina de medi ambient de la Generalitat. I, quines conseqüències ha tingut? Cap.

L'explosió d'IQOXE ha fet evident que ni l'empresa ni la Generalitat treballen amb un pla de minimització de riscos. No van sonar les alarmes, van negar la toxicitat de l'òxid d'etilè. En resum, ells s'emporten els beneficis, nosaltres els morts. I això cal revertir-ho.

Activar l'organització, solidaritat entre territoris

La distribució territorial que ja es va començar a dissenyar en temps de pujolisme va atorgar a Tarragona la tasca de producció d'energia i de recollida de residus. Els i les habitants de més avall de Barcelona porten molts anys batallant contra els monstres que representen les centrals nuclears, cementiris nuclears, la central elèctrica ENRON, les centrals eòliques, el transvasament de l'Ebre, el Castor, la petroquímica, els abocadors de Tivissa i de Ribarroja d'Ebre, la construcció Barcelona World... I normalment, tot i que amb algunes excepcions, han batallat soles.

L'explosió d'IQOXE hauria de ser el detonant per activar la solidaritat entre els territoris i crear un front que uneixi plataformes i sindicats (actualment els combatius tenen una representació mínima en les empreses del complex), i generar el debat i les accions necessàries per respondre contundentment davant de tanta ignominia. La Plataforma en Defensa de l'Ebre, a base de molt d'esforç, va saber estendre la idea que defensar l'aigua significava defensar un bé comú.

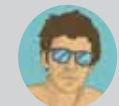
Fins ara, mai cap concentració de denúncia a la situació del complex químic havia aplegat més de 50 persones. El dia 15, això va canviar. La gent va trencar el silenci i no va fallar a les crides, a la Plaça de la Font se'n van ajuntar més de 3.000. Si bé semblar poques,, al Camp això representa un fet històric. Les associacions de veïns també han reaccionat convocant una manifestació i una marxa pel dia 28 de gener. Esperem que cap temporal s'emporti les ganes de lluitar i de fer justícia. Cal estar a l'alçada i treballar conjuntament perquè sindicats combatius i plataformes facin que els empresaris i responsables dels lobbies sentin l'alè de lluita al seu clatell.

Marta Minguela

Afiliada a CGT Baix Camp-Priorat

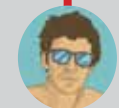

EL FIL

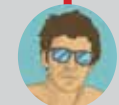

Iruberto
@moner80
7 de gen. de 2020

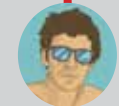
El passat 2019 a l'estat espanyol es van firmar 22,5 milions de contractes laborals. Només un 10% han estat indefinits. Un 45% han tingut una durada inferior a un mes i un 27% una durada de 7 dies o menys.
#ReformaLaboral

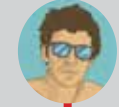
Dit d'una altra manera, per cada 100 llocs de treball es fan 122 contractes o els nous treballadors firmen un nou contracte cada 10 mesos de mitja.
#Temporalitat
#Precarietat

Per altra banda els contractes a temps parcial (de menys de 40h setmanals) han augmentat considerablement. El 36% dels total de contractes fets el 2019 son parcials, un 41% si ens centrem en els contractes indefinits.

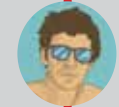

Sospito que aquest augment dels contractes a temps parcial, fins a un terç del total, es degut a l'ajustament de les empreses al augment del salari mínim. Per ajustar-se a la llei, redueixen la jornada al contracte, però després treballes les mateixes hores, cobrant el mateix.

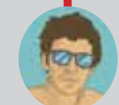

Davant aquest panorama necessitem fer-nos forts des del sindicalisme.

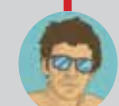
1-Perquè les lleis que defensen els treballadors no entren a les empreses si l'empresari no ho vol. Només entren quan els treballadors es fan respectar.

2-Perquè no dubto de la voluntat socialdemòcrata dels podemites (si de la del PSOE) a l'hora de derogar les parts més lesives de la #ReformaLaboral, però l'Ibex, la CEOE, i les diferents patronals intentaran per tots els mitjans possibles que la reforma sigui mínima...

És el nostre deure fer de contra lobby en defensa dels interessos de la classe treballadora i per la derogació total de les darreres reformes laborals.

3. Mentre no es reverteixi el sistema de contractació basat en la inseguretat i la temporalitat, els sindicats hem d'arrelar als barris i pobles, per que la secció sindical d'empresa cada dia serà més difícil de mantenir.

Vamos!
<http://cgtcatalunya.cat/afiliacio>
#SiSePuede?

Si mirem enrere, la trajectòria de la lluita feminista dels últims anys és exponencialment contundent. Fa cinc anys, al crit de «Les dones movem el món, ara l'aturarem!», vam sortir a omplir els carrers, convocades a la Vaga de Totes, que s'havia teixit mitjançant un procés assembleari obert, descentralitzat, interseccional, intergeneracional, i amb la mateixa voluntat de lluitar per visibilitzar la feminització de la precarietat i la pobresa.

Ningú donava un duro per aquesta convocatòria. De veritat era necessària una vaga feminista? No en teníem prou amb la resta d'espais per participar? La resposta al carrer parla per si mateixa. La Vaga de Totes va aplegar milers de persones arreu de molts territoris i va establir un precedent per al que serien l'aturada i les vagues generals que li seguirien els anys següents, cada vegada més àmplies i amb més ressò any rere any, amb un seguiment a més de 170 països arreu del món. Centenars de milers de persones al carrer vam reivindicar, des de trenc d'alba el fi de les relacions laborals precàries –entre altres coses– i ens vam unir en un sol crit per defensar vides dignes i lliures per tothom.

Amb l'energia que tot això va desencadenar, sembla quasi impensable no tornar a convocar una vaga general feminista enguany. Per què hauríem d'aturar-nos ara que hem arribat fins aquí?

La participació de les dones és nuclear a molts aspectes de la vida, el cost de la qual continua sent desorbitat. Volem una jornada laboral de 30 hores i la ratificació del Conveni

189 de l'OIT. Necessitem garantir la protecció a les nostres companyes davant d'acomiadaments, tancaments d'empreses i feines marcades per la temporalitat. Ens hem organitzat per plantar cara a la incertesa, els salaris baixos, les jornades parcials no desitjades, la solitud no volguda i la pobresa en la vellesa. L'emancipació econòmica és necessària per evitar viure lligades a la dependència d'una família, una relació o un Estat.

Ser dona encara constitueix la principal causa de pobresa, i la precarietat s'agreuja moltes vegades pel fet de tenir més edat, de tenir persones que depenen de nosaltres, o per patir algun altre tipus de violència que travessa tots els aspectes de la vida quotidiana.

Arran les passades convocatòries, tenim companyes condemnades a pagar milers d'euros per fer piquets, companyes que han anat a buscar a sa casa per exercir el seu dret a fer vaga. Perquè volen que visquem cada dia de l'any els dos minuts que ens vam exposar un poc més «del compte» (atenció al llenguatge: fins i tot la prudència i la submissió tenen nom de dona!). Només han aconseguit que encara enfortim més la nostra xarxa i siguem més conscients que aquesta lluita és vital.

L'altre dia, una companya reflexionava que, davant la repressió que ha patit la lluita feminista aquests últims anys, ara mateix no podem deixar que la repressió faci política per nosaltres. No és el moment de fer cap pas endarrere.

Les dones que treballen en l'àmbit de les cures, en el sector d'hostaleria, les que fan la neteja, treballen també en diumenge. Precisament, són aquestes feines les que pateixen més violència en l'àmbit laboral: subcontractació i terciarització, condicions laborals nefastes, invisibilització, marginació... En definitiva, sabem de sobra els motius per fer vaga, i crec que estem d'acord que una vaga general persegueix la desestabilització l'esquelet productiu de qui ens oprimeix.

Entenem la desconfiança que pot generar una convocatòria de vaga general, donat que moltes vegades el seu objectiu queda difuminat i relegat a un segon terme, per darrere dels actes que esclaten i s'obliden l'endemà. Està clar que una vaga general no pot consistir en un acte performatiu que caduca passades les 24 hores i 1 minut. Per això, el 8 de març volem abandonar el tarannà festiu, per recuperar el que ha de ser: una jornada de lluita obrera, en la que organitzem la nostra ràbia i visibilitzem el que hem treballat seriosament cada dia de l'any en tots els àmbits, per arribar més lluny.

L'hivern de 1918, Amàlia Alegre va penjar un cartell en què convidava a totes les dones a deixar de treballar i anar a protestar al Govern Civil contra la pujada del preu del blat i del carbó. Al contrari del que molts esperarien, aquest acte visceral va desencadenar un seguit de protestes protagonitzades per dones, que van culminar en revoltes.

Enguany, es proposava una vaga general feminista, no de 24, sinó de 48 hores, sentint a priori aquesta mateixa visceralitat. Dic a priori visceral, perquè només

Vaga General el 8M i 9M?

“una vaga general no pot consistir en un acte performatiu que caduca passades les 24 hores i 1 minut”

“proposar un altre dia de vaga precipitadament pot fer que aquestes es sentin menyspreades.”

cal aprofundir un poc en els motius per adonar-se que els fonaments d'aquesta proposta són estratègics.

Fa cinc anys, ningú esperava un seguiment més que anecdòtic de la Vaga de Totes. Avui, podem mirar orgullosos el camí que està traçant una lluita cada dia més consolidada, més diversa, i més ambiciosa. Ara no és el moment de conformar-nos amb cap límit. Necessitem anar més enllà, fora dels marges que ens imposa l'ordre patriarcal, en els que ja no hi cabem, perquè ja som milions.

Per aquest motiu, cal convocar enguany una vaga de 48 h, per trencar aquest marc en què ens podem acomodar aquelles

persones que encara no veiem des de quins privilegis també podem actuar i plantejar-nos que també som part de la solució.

Hem de seguir fins que aconseguim que totes les persones que encara no senten tan seus els motius de la vaga com el batec mateix siguin capaces de solidaritzar-se amb les seves companyes i veïnes. Perquè ho hem de fer per mi, però també per tu i per totes les meves companyes. Lluitarem fins a aconseguir el món que volem. Vísca la lluita feminista!

Miriam Tajani

Afiliada al Sindicat de Sanitat de Barcelona

nostres malalties i de la nostra gent gran? El descans i l'oci d'una part de la societat, ens ha abocat a jornades laborals poc conciliadores d'un nombre molt elevat de companyes. Els dies en família per aquestes companyes són tresors anuals, ja que quan elles treballen els seus fills, parelles i amics descansen.

Voldria compartir un pensament que cada vegada em ronda més sovint pel cap. Els diumenges ja no són dies de descans, són dies de consum. El dia a dia ens deixa poc temps de lleure. La societat ha transformat l'únic dia de descans, d'unes jornades laborals maratonianes, en dies de consum, no us sembla? Som nosaltres qui creem aquestes necessitats, formem part d'aquesta societat i de la demanda que aquesta fa. Aquest és un dels motius més importants d'aquest any: la visibilitat d'aquelles companyes que, per necessitat, només tenen l'opció de treballar quan tothom descansa.

Els motius esmentats haurien de fer enfocar la nostra força el diumenge. Entrar en un debat de si la vaga tindrà seguiment o no, per caure en diumenge, fa que les nostres forces es dispersin. Perquè no obrir el debat de quina seria la millor manera d'acompanyar a les nostres companyes un dia com aquest? Seria un repte més de la lluita de totes.

Al sector de l'hostaleria, potser no facin vaga, potser no tinguin la força per lluitar contra l'empresari; però imagineu, per un moment, tots aquests negocis buits. Imagineu que a l'empresari li sortís més car romandre obert aquell dia, que fer vaga a les mateixes companyes que treballen en precari? Com diu una companya

meva de feina; lo gozariamos!!!

Aquest mateix pensament es podria compartir amb els sectors d'espectacles i de comunicació. Sectors on la conciliació només queda reflectida als convenis, als plans d'igualtat i protocols de les empreses, però no al dia a dia de les treballadores. Al sector sanitari seria encara més complex, els diumenges es treballa sota mínims. Podríem entrar en un conflicte on es vulnerés el dret de fer vaga?

Un dia tan internacional de lluita feminista on la consigna és tant clara, en un sector tan feminitzat on els diumenges entren dintre de la teva jornada laboral, les treballadores no tindrien l'opció d'adherir-se a una vaga. Tornariem una vegada més a demostrar que les llibertats no són un dret de totes, que el sistema capitalista i autoritari que ens pertoca sembla com les religions: parlen molt i prohibeixen més.

Fem una ullada als nostres propis privilegis i utilitzem-los per fer visible aquelles companyes que cada dia de l'any, fins i tot el 8 de Març són silenciades pel patró i oblidades per les lluites. No totes podem cridar, sindicar-nos i porta la nostra lluita als carrers. Això només es pot aconseguir conscienciant a la gent de fer una gran vaga laboral, de consum i de cures, els tres grans eixos per portar a endavant qualsevol canvi a la societat.

Està tant normalitzada la poca conciliació familiar de les companyes, treballadores els caps de setmana, que no ens parem a rumiar que proposar un altre dia de vaga precipitadament pot fer que aquestes es sentin menyspreades.

Una gran majoria treballem de dilluns a divendres, i no som conscients del que suposen jornades contràries a tothom. Crec que aquest any més que mai, i fent referència a la sororitat entre nosaltres, hauríem d'enfocar la nostra lluita a acompanyar aquelles treballadores que malgrat ser diumenge han d'anar als seus llocs de feina.

El 8 de Març no és un dia qualsevol, fa referència a totes aquelles dones que van ser represaliades per un empresari. En uns moments laborals molt precaris de les seves vides van decidir organitzar-se i lluitar contra tota mena d'abusos als quals estaven sotmeses. Aquest any més que mai, la lluita s'ha d'enfocar en denunciar la precarietat de les treballadores més precàries. Per elles, per les que cuiden, les migrades, les que no tenen papers i per tant, no tenen drets en aquesta societat. Per una sororitat interseccional on totes tinguem un espai segur i un àmbit laboral digne.

La meua opinió del que produeix el moviment feminista la vull relacionar amb una dita molt castellana, dedicada a aquella part de la societat que intenta que les dones ens esfumem dels llocs de reunió i de crítica a la societat a tots els àmbits: “Quien se pica ajos come”

Sortim al carrer el 8 Març, però lluitem tots els dies a tots els àmbits per un món feminista.

Maribel Ramírez

Secció Sindical CGT Hospital de Bellvitge

NO

Ricardo Leal Cordobés

Aquest pájaru és el propietari d'IQOXE, la petroquímica que va esclatar el passat mes de gener a la Canonja i que provocà la mort de quatre persones, i diversos ferits i danys materials. El Cordobés, a més, està al número 177 del rànking de persones més riques de l'Estat Espanyol, amb un patrimoni personal d'aproximadament uns 280 milions d'euros. Vaja, un de la “classe mitja acomodada”. Des del Catalunya et desitgem el millor Ricardito, i per nosaltres el millor és que a tu et passi el pitjor.

Carles Vega Castellví

Aquest mes Carles t'ho tens més que merescut. El senyor director dels Serveis Territorials d'Educació a Lleida, és qui vol tancar l'escola Àngel Guimerà de Lleida. Ell no fa cas de les reivindicacions de les mares i els pares, de les famílies i dels mestres. Ell és tot un càrrec de la Generalitat ara, i no deixarà que li espatllin els plans quatre jipis. Molt bé Carles, recorda que, d'allà on ets, pots canviar, i procura no haver-te guanyat gaires enemics.

Pablo Iglesias

El nostre vicepresident preferit s'ha tornat a cobrir de glòria. No tenia prou amb empassar-se una reforma laboral sense despentinat la seva magnífica melena. Ara, també, vota en contra de publicar el full de serveis de Billy el Niño. Sumant-se als vots de Vox, PP, C's... el nostre amic Pablito impedeix amb el seu vot treure a la llum les atrocitats d'un torturador franquista. No sabem que allò d'assaltar el cel anava de blanquejar i ocultar feixisme i feixistes...

Cel Net – verd Anònim

La Plataforma Cel Net s'ha guanyat aquest mes el nostre semàfor verd. La inestimable tasca de denúncia de la indústria química i contaminant de la Vall del Francolí és imprescindible per desemmascarar els noms i cognoms que hi ha darrera d'aquesta indústria. Una indústria que contamina i destrueix el nostre territori i que s'embutxaca milions d'euros a costa del patiment de molts veïns i veïnes. A vosaltres, salut companyes!

EL SEMÀFOR INSURRECTE

Amiant al metro de Barcelona

L'alarma comença a sonar en el moment en què es fa públic als mitjans de comunicació que al Metro de Madrid es troben diversos trens de la sèrie 2000 i 5000 amb presència d'amiant a la pintura bituminosa (pintura que envolta l'estructura dels vagons). Aquest tipus de sèries de tren afectades també hi són al Metro de Barcelona, i en poques setmanes es comença a conèixer, al principi en compte gotes però creixent d'una forma exponencial, casos i casos de nous vehicles afectats per la presència d'amiant fins a sobrepassar la norantena de vehicles. I ja no només en trens sinó en una gran varietat de peces repartides per totes les instal·lacions del suburbà.

La direcció de Transports Metropolitans de Barcelona (en endavant TMB) sempre havia presumit de ser "referent" en l'àmbit europeu en la detecció i retirada d'amiant. No era la primera vegada que es trobava amiant al Metro de Barcelona, ja a la dècada dels noranta i també en la dels 2000, s'havia trobat amiant i procedit a retirar-lo en infraestructures, obres diverses i canonades i conductes de tota mena. Tot i els precedents, en diverses reunions entre els delegats de prevenció dels sindicats i la direcció, aquesta última sempre havia negat la presència d'amiant als trens. Però l'aparició d'amiant en la pintura bituminosa que recobreix els trens (sèries operatives en l'exploració del Metro de Barcelona) destapa la veritable actitud de la direcció, oposada a ser modèlica o referent.

En un primer moment la direcció nega la presència d'amiant al Metro de Barcelona, i un cop és evident que són els mateixos trens que al Metro de Madrid intenta minimitzar l'afectació i l'exposició d'aquest tòxic. Primer prova de fer veure que l'exposició és mínima i que és un tema merament intern de l'empresa (sense cap mena de possible afectació o risc de perillositat als usuaris). Però tal com denuncia la CGT Metro, en el seu moment hi havia amiant als frens dels trens que quan actuaven

per fricció, alliberaven partícules a l'aire, no és gens ingenu pensar que aquestes partícules es queden en suspensió en l'aire dels túnels i passadissos del Metro (i que per la seva pròpia infraestructura és molt difícil de renovar tot l'aire de la immensa xarxa subterrània). L'aire que respirem usuaris i treballadors és el mateix.

Davant d'aquestes acusacions la direcció de l'empresa ha manifestat sempre davant els mitjans de comunicació que es limita a complir la legislació vigent en referència a la detecció i retirada de l'amiant, i que per tant no hi ha perill. D'altra banda, és una legislació de mínims com així fan saber la immensa majoria de col·lectius afectats per l'amiant a tot l'Estat.

Aquesta actitud a la defensiva de la direcció va

comportar la desconfiança dels sindicats i una enorme falta d'informació i transparència en la gestió. La gravetat de la situació, ja que està en risc tant la salut de la plantilla com la dels usuaris, sumat a unes deteriorades relacions laborals per temes com l'automatització de portes (posant en perill llocs de treball), com la no contractació de personal que hauria d'estar en la borsa de treball d'estiu o l'acomiadament d'un treballador sentenciat com a improcident, va obligar a l'Assemblea de Treballadors del Metro anar a la vaga.

Durant la primavera del 2019 gairebé tots els dilluns durant tres mesos es van fer 9 jornades de vaga, a més de diferents concentracions i fins a tres manifestacions de la plantilla de Metro al costat d'altres col·lectius d'afectats per l'amiant com són les AAVV dels Tres Turons o la plantilla de l'antiga

“La pressió sindical i social va fer que la direcció de l'empresa pública hagués d'acceptar la realitat”

empresa de fabricació de trens de MACOSA (ara Alstom), entre d'altres. També es van assessorar pel Col·lectiu Ronda de juristes, especialitzats en el tractament jurídic de casos amb amiant. Les vagues van donar una gran exposició mediàtica a la problemàtica de l'amiant i altres col·lectius com els citats ho van poder aprofitar per donar a conèixer els seus casos, alhora que també es va assenyalar responsables polítics (com l'Ajuntament de Barcelona, on es van concentrar a les portes treballadors i treballadores del Metro

de Barcelona i de la resta de col·lectius). També va servir perquè entre els afectats es poguessin traspasar informacions i coneixements, tot practicant d'una manera molt natural el suport mutu i la solidaritat.

La pressió sindical i social va fer que la direcció de l'empresa pública hagués d'acceptar la realitat i va veure's obligada a realitzar algunes de les reivindicacions de la plantilla del Metro de Barcelona. Davant els mitjans de comunicació

es va comprometre a retirar tot l'amiant en tres anys, però mai ha signat aquest compromís davant la representació dels treballadors i treballadores. D'altra banda es va aconseguir començar a realitzar tot un inventari de tots els elements afectats per amiant per la seva senyalització i conseqüent presa de mesures de protecció abans de la seva retirada. També es va poder forçar a l'empresa a augmentar els col·lectius obligats a fer-se revisió mèdica per assegurar si havien estat exposats o no els treballadors, ja que en un primer moment segons l'empresa el col·lectiu potencialment afectat era molt minoritari i des dels

sindicats es demana que es faci aquest seguiment mèdic a tota la plantilla.

Després de diverses setmanes de mobilitzacions, la plantilla va decidir no convocar-ne de noves, ja que la sensació majoritària de la lluita era d'estancament. La Inspecció de Treball a Barcelona va ser també determinant a l'hora de rebaixar i destensar el conflicte que la plantilla de Metro Barcelona havia posat sobre el taulell mediàtic, amb una resolució lamentable on va considerar que la direcció de TMB ja estava fent passos per solucionar el conflicte i per tant va deixar d'investigar-ho. A diferència de Barcelona, en el cas de Madrid ha estat la mateixa

Inspecció de Treball que d'ofici va realitzar diverses inspeccions, en les quals va trobar indicis evidents que membres de la direcció eren coneixedors de la presència d'amiant als trens, i així i tot ho van ocultar i no van posar cap mena de protecció, constituint així delictes que obren la via penal (tal com entén també la Fiscalia ja en ple procés judicial).

L'Assemblea de Treballadors també va decidir redirigir la seva estratègia i aprofitant que era necessari en l'últim trimestre de l'any 2019 denunciar el Conveni, va incorporar a la negociació el conflicte de l'amiant (i la resta de punts que es portava arrossegant de temps enrere i que eren presents

durant les mobilitzacions de la primavera). D'aquesta manera s'aconsegueix interpellar a la totalitat de la plantilla per tal de motivar-la en l'acció i suport a la plataforma de conveni, alhora que se segueix demostrant que la salut i la seguretat de les persones treballadores al Metro és una prioritat.

Actualment les negociacions estan en un estat d'estancament per part de la direcció de TMB que té diversos fronts oberts a la vegada (negociacions de Conveni a les tres empreses que conformen la corporació: Metro, Autobusos i Telefèric) que no té una clara línia d'actuació més enllà de negar totes

les reivindicacions o donar llargues per fer passar el temps. La renovada direcció a finals d'any, amb el flamant Conseller Delegat Gerardo Lertxundi i la presidenta de TMB Rosa Alarcón (PSC) designada pel Ple Municipal, sembla seguir les petjades de l'anterior direcció. Mentrestant, segueixen apareixent nous casos d'afectació per exposició perllongada en el temps de treballs a elements amb presència d'amiant tant en treballadors jubilats com en actiu. Al desembre, la Seguretat Social reconeix per primera vegada una invalidesa permanent causada per l'amiant, i tot i això l'empresa segueix negant l'exposició de les treballadores i treballadors del Metro de Barcelona.

Les afectacions són múltiples, fins al moment d'escriure l'article, hi ha fins a 29 expedients oberts amb casuístiques diferents que van des de càncer als pulmons, calcificacions, o engruiximents pleurals. I al contrari del que ha defensat la direcció públicament, no només hi hagudes afectacions en mecànics sinó també en personal de vies i que per tant s'estén a treballadors passius l'exposició a l'amiant (queno han manipulat directament material contaminat). A més cal afegir que si TMB hagués reconegut ja l'exposició evident a l'amiant per part de la plantilla, els afectats i les seves famílies ho tindrien més senzill per facilitar els processos d'invalidesa i d'indemnització, ja de per si dolorosos.

Quan la salut i el benestar de les persones està en risc, no valen mitges tintes i cap valoració econòmica pot ser prioritària. La plantilla de Metro Barcelona ho sap i per això seguirà lluitant. Davant la falta de respostes de la direcció, són d'esperar noves mobilitzacions per aconseguir que la salut dels treballadors sigui respectada com cal. Aquest article ha estat escrit gràcies a la col·laboració i informació donada per la secció de CGT Metro, i en especial en Toni Edo (membre del comitè d'empresa del Metro de Barcelona per la CGT).

El recurs preventiu, RRPP

La reforma de la Llei 31/1995, LPRL, duta a terme en la Llei 54/2003 crea la figura del Recurs Preventiu, RRPP, i incorpora un nou concepte en l'organització de la Prevenció de Riscos Laborals, PRL, establint la seva presència en determinades situacions de risc. Per tant, el RRPP té la funció de vigilar el compliment de l'activitat preventiva planificada per a determinats riscos i situacions.

A més de la Normativa relacionada amb el RRPP, cal destacar el Criteri Tècnic 83/2010 d'Inspecció de Treball i Seguretat Social, ITSS, sobre la presència de recursos preventius a les empreses.

Què és el RRPP

Es tracta d'una o més persones designades per l'empresa i formades segons el nivell adequat de formació en PRL, que té els mitjans necessaris per vigilar el compliment de les activitats preventives que així ho requereixin.

Quan es requereix la presència d'un RRPP

La LPRL en el seu Article 32a defineix els tres casos en què es requereix la presència del RRPP.

A. Quan els riscos poden ser agreujats o modificats en el desenvolupament del procés o activitat, per la concurrència de diverses operacions que es duen a terme successivament o simultàniament i fan necessari controlar la correcta aplicació dels procediments de treball.

B. Activitats o processos legalment considerats perillosos o amb riscos especials, alguns dels quals són els següents: Riscos particularment greus de caiguda en alçada, Llocs de treball amb risc d'enfonsament, Llocs de treball en espais confinats.

C. Quan la necessitat d'aquesta presència sigui requerida per la ITSS, si les circumstàncies del cas ho requereixen per les condicions de treball detectades.

Qui pot actuar com a RRPP

A. Personal DESIGNAT

Segons l'Article 32a de la LPRL

- » Un o més treballadors designats per l'empresa
- » Un o més membres del Servei Propi de Prevenció, SPP
- » Un o més membres del Servei de Prevenció Aliè, SPA,

B. Personal ASSIGNAT

D'acord amb l'Article anterior, l'empresari podrà assignar la presència expressa a un o diversos treballadors que, sense formar part del SP ni ser designats, reuneixi els coneixements, la qualificació i l'experiència necessaris, i la formació preventiva corresponent, com a mínim, al nivell bàsic.

El Criteri Tècnic 83/2010 de la ITSS indica que el treballador/a o assignat és una figura alternativa al RRPP.

Les Delegades de Prevenció i el RRPP

No existeix prohibició expressa o incompatibilitat en la Normativa entre la figura del RRPP i les Delegades o Delegats de Prevenció, DPRL, però tenint en compte la incompatibilitat de ambdues funcions no s'ha de designar com a RRPP al DPRL, llevat que es tracti d'una situació temporal, limitada i excepcional.

Formació Preventiva

En base a l'Article 32a de la LPRL, els RRPP i els treballadors assignats han de tenir la capacitat suficient per vigilar el compliment de les activitats preventives. La formació necessària s'estableix en l'Article 35 del Reglament dels Serveis de Prevenció, corresponent a un nivell bàsic de 50 hores en el cas de les empreses llistades a l'Annex I, o 30 hores en els altres supòsits.

No obstant això, cal assenyalar que la formació a nivell bàsic només hauria de permetre realitzar activitats preventives bàsiques, en els altres casos seria necessari completar aquesta formació amb experiència i coneixements específics per a cada activitat desenvolupada.

De fet, el Criteri Tècnic ITSS 83/2010 indica que la formació bàsica pot ser suficient per als casos del paràgraf 1a de l'Article 32 de la LPRL però no per als supòsits del paràgraf 1b anomenats anteriorment. En aquelles activitats o processos considerats perillosos o amb riscos especials, caldria un nivell de formació intermèdia o de formació complementària i específica de cada risc en qüestió.

Responsabilitat del RRPP

Per part del RRPP no hi ha responsabilitat de tipus administrativa que ha de ser assumida per les empreses responsables del seu nomenament. No obstant això, poden incórrer en responsabilitat civil o penal per l'acció o omissions durant la seva funció com a RRPP.

Documentació

A nivell documental, es determinarà a la Planificació de l'Activitat Preventiva qui serà el RRPP, les activitats sotmeses a la seva presència, la formació necessària, etc. aspectes tots ells condicionats a la naturalesa i gravetat del risc.

Conclusions

Hem vist com la Normativa senyala la presència del RRPP davant d'un determinat risc o situació com un mitjà complementari destinat a vigilar les activitats preventives establertes i que en cap cas pot ser utilitzat per substituir altres mesures de caràcter obligatori.

Tant mateix, assenyalar que la realitat sovint és molt diferent al ser el RRPP utilitzat per les empreses per evitar l'adopció de mesures de prevenció i protecció obligatòries, substituint-les per la presència d'un treballador/a al qual formen mínimament per a realitzar, sense cap remuneració extra, la vigilància de tot tipus de riscos mentre han de continuar també amb la resta de les seves tasques habituals.

Pilar Frey

tècnica de Prevenció de Riscos Laborals

NOTÍCIES SINDICALS

La CGT reclama els recursos necessaris per unes escoles coeducatives

La normativa vigent prescriu l'existència d'una persona referent de coeducació i recomana l'existència d'una comissió de coeducació als centres educatius. El sindicat d'Ensenyament de la CGT denuncia "aquesta bona voluntat és paper mullat si no s'inverteixen els mínims recursos necessaris". Per això s'ha registrat instància sol·licitant els canvis pertinents a la normativa i demanant

explicacions respecte la dotació per materials coeducatius. Així mateix, la CGT proposa als treballadors preguntar al seu centre si heu rebut la dotació esmentada i registreu individualment, com a Claustre i/o Consell escolar una petició similar a la feta per CGT, reclamant hores de desgravació pel referent de gènere i demanant fer prescriptiva la comissió de gènere.

La CGT aconsegueix millorar les condicions laborals a Unisono

Arrel d'una demanada de la Confederació, el grup Unisono s'ha vist obligat el passat 21 de gener a acordar amb la CGT que a partir d'ara totes les persones que contracti per ETT tindran les mateixes condicions que la gent de

plantilla en matèria d'igualtat i conciliació de la vida laboral i familiar. Entre les millores hi destaquen més descansos per a les embarassades, permisos per hospitalització de familiars i hores particulars per als treballadors.

Crida intersindical a l'organització i la mobilització del professorat

Diversos sindicats de l'àmbit de l'educació han signat un manifest reclamant revertir les retallades, la retirada del decret de plantilles i l'estabilització del personal interí. La proposta de mobilització, aquest cop, va més enllà d'un dia de vaga i els sindicats asseguren que "volem discutir, parlar, compartir i si es veu bé

col·lectivament, establir una plataforma reivindicativa que aconsegueixi guanyar mitjançant un calendari de mobilitzacions que culmini, si és necessari, amb una vaga indefinida". Per tot això, fan una crida al professorat a organitzar-se en assemblees als centres per evitar l'empitjorament de l'ensenyament a Catalunya.

La CGT de Catalunya debatrà el proper 22 de març la realització d'una vaga general

El proper 22 de febrer tots els sindicats de la CGT de Catalunya estan convocats a la ciutat tarragonina de Valls a un ple confederal per debatre una postura conjunta entorn el 8 de març d'enguany. 53

sindicats, representant a més de 17.000 afiliades, hauran de debatre sobre les ponències elaborades per les pròpies afiliades, on es proposa la realització d'una vaga general d'un o de dos dies, entre altres.

Més sindicats a la CGT de Catalunya

El passat mes de desembre es varen constituir dos nous sindicats de la CGT de Catalunya: El sindicat d'Ensenyament de Cornellà-Baix Llobregat, i el sindicat de Químiques de l'Anoia. La federació d'ambdós sindicats a la CGT de Catalunya va ser aprovada a l'última plenària del Comitè Confederal de Catalunya.

La CGT guanya dos delegats a les eleccions el primer cop que es presenta al Centre d'Alt Rendiment de la Generalitat.

UGT 3 delegats

CGT 2 delegats

La CGT de Catalunya denuncia

En un comunicat la central anarcosindicalista denuncia la presència de les indústries petroquímiques al camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, que posa per davant els beneficis empresarials al benestar i seguretat de la població. Denuncien, a més, la inoperància dels polítics de torn en la gestió de l'explosió de l'empresa IQOXE, més preocupats per sortir a les càmeres dels mitjans de comunicació que per la catàstrofe que suposa la mort de 4 persones i l'enviament de la població. Denuncien, a més, la inoperància dels polítics de torn en la gestió de l'explosió de l'empresa IQOXE, més preocupats per sortir a les càmeres dels mitjans de comunicació que per la catàstrofe que suposa la mort de 4 persones i l'enviament de la població. Denuncien, a més, la inoperància dels polítics de torn en la gestió de l'explosió de l'empresa IQOXE, més preocupats per sortir a les càmeres dels mitjans de comunicació que per la catàstrofe que suposa la mort de 4 persones i l'enviament de la població.

Inspecció de treball dóna la raó a la CGT als autobusos del TMB i del Bus Turístic

Els precaris, o gairebé nuls, mitjans de protecció contra les inclemències meteorològiques de les que disposaven els treballadors i treballadores de de Info Bus, tant pel que fa a l'interior dels vehicles com al carrer, va motivar que el passat mes de juliol de 2019 la CGT iniciés una campanya contra aquesta política de l'empresa,

denunciant a Inspecció de treball la falta de mesures per garantir la salut laboral de les treballadores. A una resolució d'Inspecció de Treball insta a TMB que prengui les mesures necessàries per garantir la salut laboral de la plantilla. La CGT es felicita i insta a continuar lluitant per millorar les condicions laborals.

Dos investigadors predoctorals denuncien la UdL per acomiadament improcedent

Dues investigadores han denunciat a la Universitat de Lleida per acomiadament improcedent arran de la negativa de la universitat a ampliar-los fins a un quart any els seus contractes predoctorals per a poder finalitzar les seves tesis, possibilitat prevista en el Reial decret 103/2019 amb el qual es va aprovar l'Estatut del Personal Investigador en Formació (EPIF). Són

dos dels 21 doctorands als que se'ls hi acabà el contracte el passat 15 de novembre de 2019. Els investigadors denuncien que la universitat es nega a ampliar el seu contracte a un quart any tal com marca l'EPIF per poder finalitzar la tesi. Una vintena de persones convocades per la CGT es van concentrar a Serveis Territorials de Lleida per donar suport als denunciants.

La CGT denuncia la supressió d'autobusos coincidint amb l'entrada en vigor de la zona de baixes emissions

La falta de previsió de la nova direcció política de TMB, que tampoc ha tingut en compte la possibilitat d'augment del passatge degut a la posada en marxa de la ZBE, està provocant aquesta situació amb el consegüent perjudici que sofreixen les usuàries d'autobusos. La direcció manté que aquesta reducció es deu a la falta de personal mentre es nega a passar a jornada completa la plantilla que actualment està contractada a temps parcial i que només treballa

en cap de setmana. La CGT denuncia com a responsables d'aquesta situació a la presidenta de TMB, Rosa Alarcón i al Conseller Delegat Gerardo Lertxundi que, lluny de posar ordre en el caos organitzatiu en el qual es troba TMB des de fa anys, estan retardant, amb la seva actitud, el necessari canvi de rumb que ha de prendre TMB per a tornar a donar el servei de qualitat que esperen els usuaris i usuàries de Barcelona.

Créixer bé és integrar bé

La nostra resposta (...) ha de ser molt més activa en afavorir la participació concreta i tangible

Óscar Murciano

Secretari d'acció sindical de la CGT de Catalunya

Fa unes setmanes es va fer públic el creixement en afiliació que estan experimentant els sindicats de la CGT de Catalunya, i podem dir que mai havia estat tan elevat. Amb gairebé 3.000 altes en un any es dupliquen les que teníem només dos anys enrere. Si es manté la tendència de 2018 i 2019, en algun moment dels propers dos anys el sindicat superarà les 20.000 persones afiliades. Una extensió que pot significar un canvi en la capacitat de la CGT per a mobilitzacions cada cop més rellevants.

Això és inevitable si seguim mantenint una referencialitat en les lluites (10 vagues guanyades completament per seccions de la CGT l'any passat), defensa activa dels drets socials i als centres de treball. No podem estar guanyant prestigi entre la classe treballadora, mostrant amb fets la utilitat del conflicte per guanyar, i alhora sorprendre'ns que cada cop més persones vegin en la CGT el model sindical que dona respostes a la seva situació de precarietat i patiment. Simplement, és normal que estigui passant això.

No és preocupant, doncs, aquest canvi en el número d'incorporacions, ni hem de mirar com una situació preocupant que cada cop més persones vulguin organitzar-se amb nosaltres. El repte, per tant, no està en desconfiar dels fulls d'afiliació pendents de registrar, sinó trencar-nos el cap per redoblar la seva integració el més aviat possible en els valors i funcionament anarcosindicalista i la pròpia vida del sindicat. L'èxit o fracàs en aquesta integració té una única responsabilitat: la de tots nosaltres, la dels que ja hi som.

No m'agrada portar automàticament contextos socials del 36 al 2020 però, de tant en tant, va bé per comprovar que moltes reflexions i situacions actuals ja es donaven llavors, i se seguiran donant.

Rellegint el 'Manual del militant de la CNT-FAI', editat per l'oficina de propaganda el 1937, no deixa de sobtar-me com en la qüestió del proselitisme no s'estaven per romanços, descrivint mètodes d'actuació com trobades 'casuals' amb la persona a convèncer a bars, o converses sense 'que este no se dé cuenta de que pretendéis catequizarle'. L'objectiu era incorporar obrers de forma activa i integrar-los dins el funcionament de la CNT. Aquest paràgraf també és molt descriptiu:

"Muchos idealistas, por no conocer bien la misión que les compete, como tales y militantes, sufren no pocas decepciones. Un vegetariano que machaca exclusivamente su tema ante personas enamoradas exclusivamente de la alimentación carnívora, fracasará estrepitosamente. Al anarquista puede ocurrirle otro tanto, si sus oyentes no están preparados para recibir los efluvios del ideal."

La CNT al 36 no afiliava anarquistes, afiliava obrers en una organització anarcosindicalista. La CGT i la CNT al 2020 fan el mateix. I és des d'aquesta organització que es pot construir objectius i funcionaments comuns, davant la vida i front els nostres enemics de classe.

El repte que tenien els companys i companyes aleshores era, també, equivalent al nostre. Indiscutiblement el nivell de consciència obrera i d'influència del sindicat a barris i viles era infinitament més omnipresent que el nostre actualment, però el risc també hi era. Ningú neix anarcosindicalista sinó que és un procés d'aprenentatge i assimilació de les idees i mètodes anarquistes combinades amb la practicitat del conflicte quotidià capital-explotades. Aquest camí es recorre més ràpid com més a prop sigui el punt de partida previ de cadascú. Però més lluny o més a prop, tothom el pot fer. És feina nostra, de tots i totes, redoblar esforços i repensar estratègies territorials i sindicals per a que aquest procés sigui el més àgil possible.

Essent evident que la formació és clau, ho és també focalitzar la participació, creació i potenciament a nivell territorial d'espais de militància directa i socialització del sindicat. Sempre he observat que s'adquireix més consciència amb una setmana de lluita i conflicte assembleari que amb un any de teoria matxacona. Cal passar per la decisiva cadena d'errors i encerts personals i col·lectius per poder afavorir una militància autònoma i no infantilitzada 'pels que saben molt'. Això no té recorregut i només aporta cotitzants dependents i militants cremats.

El 2018 es van incorporar al sindicat 2.150 persones, l'any passat 2.918 més. La nostra resposta com a organització davant la inevitabilitat de forts creixements ha de ser molt més activa en afavorir la participació concreta i tangible, la socialització del sindicat i la imprescindible formació mitjançant diversos canals.

Seguirà plovent amb intensitat i el riu s'obrirà camí igualment, de nosaltres depèn el com. Pense-m'hi però, especialment, actuem amb iniciatives concretes sense esperar massa perquè el temps no s'atura.

Més lliures o més esclaus, nosaltres decidim

si la temporalitat segueix el poble, o el barri, han de ser la nova secció sindical

Iru Moner

Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Han passat molts anys des de la implantació de les ETT, jo era petit quan vaig anar a les primeres manis i accions per tal de tancar-les, era a finals dels 90. Anys després, de jove, i amb una FP acabada, a mitjans dels 2000, la majoria de feines que trobava eren a través d'ETT. El que el meu pare trobava una aberració, treballar uns mesos aquí uns mesos allà sense formació i amb poques mesures de seguretat, a mi ja em semblava normal. Eren els anys en què ser mileurista era ser un pena, però tenir un treball temporal s'acceptava.

Després va venir la «Crisi» dels 2009, els ERO's es multiplicaven, el nombre d'aturats s'enfilava i els sous es desinflaven, pocs conflictes i vagues es guanyaven, «doctrina del Shock». Els mitjans bombardejaven amb notícies de crisi, acomiadaments, atur, pobresa i desnonaments. Terreny perfecte per implantar una reforma laboral. Una no, dos! El PSOE el 2010 i el PP, amb el suport de CiU, el 2012. Amb l'excusa de flexibilitzar la contractació, regenerar l'economia i combatre l'atur, ens van cardar dues hosties bones. Dues reformes laborals neoliberals en dos anys. Representants de la més casposa, ambiciosa i retrògrada classe empresarial, junt amb els polítics de torn, van decidir dinamitar el model de negociació col·lectiva, es van ampliar les causes per a l'acomiadament objectiu, i fortes rebaixes a les indemnitzacions, entre altres coses. Es van comptabilitzar quasi 1.200.000 de treballadors afectats per expedients, només els tres anys següents de ser aprovada la reforma laboral del 2012. La classe treballadora vam esdevenir simples titelles en mans d'un poder empresarial desorbitat i unilateral.

Els sindicats majoritaris, després d'anys de sintonia amb els governs i la patronal de torn, corrupteles vàries i desprestigi mediàtic per part dels mitjans del poder, tenien la imatge pels terres i molt poca credibilitat entre els treballadors. Mentre que els sindicats combatius, no estàvem preparats ni érem prou forts per a plantar cara al monstre capitalista. Ens ho vam empassar tot.

El neoliberalisme va tornar a guanyar i avui en patim els resultats.

El passat 2019 a l'estat espanyol es van signar 22,5 milions de contractes laborals. Només un 10% han estat indefinits. Un 45% han tingut una durada inferior a un mes i un 27% una durada de 7 dies o menys. O dit d'una altra manera, per cada 100 llocs de treball es fan 122 contractes o els nous treballadors firmen un nou

contracte cada deu mesos de mitja. Per altra banda els contractes a temps parcial (de menys de 40 h setmanals) han augmentat considerablement. El 36% del total de contractes fets el 2019 són parcials, un 41% si ens centrem en els contractes indefinits.

Sospito que aquest augment dels contractes a temps parcial, fins a un terç del total, és a causa de l'ajustament de les empreses a l'augment del salari mínim. Per ajustar-se a la llei, redueixen la jornada al contracte, però després treballes les mateixes hores, cobrant el mateix. Les ETT controlen el 23% de les noves contractacions.

L'Organització Internacional del Treball (OIT) es feia ressò fa uns dies de l'enorme caiguda de les rendes del treball (salaris) en favor de les del Capital (dinners guanyats a través d'inversions o la plusvàlua dels treballadors). Passant d'un 66,6% del PIB el 2009 a un 61,2% el 2017. El que significa que uns 64.500 milions d'euros que cobràvem els treballadors ara ho guanyen especuladors i empresaris. Desposseïció i empobriment de les treballadores. Tot el que vam guanyar en un segle ho estem perdent en unes dècades.

Per capgirar la situació hem de ser pragmàtics, hem de ser més àgils i ràpids que el capital, que està en constant renovació. No podem combatre amb les mateixes tàctiques que fa cent anys si veiem que no donen resultat.

Per això si la temporalitat segueix, el poble o el barri, han de ser la nova secció sindical. Si les lleis que ens protegeixen no entren als llocs de treball, s'ha de gravar al patró per demostrar-ho. Si el patró no compleix, se l'ha de sacsejar. Si les empreses només entenen de beneficis se'ls ha de parlar en pèrdues. Si l'enemic no és un objectiu accessible apuntem als seus clients o socis.

Per fer això possible ens necessitem a totes. Participatives i despertes. Intel·ligència col·lectiva per crear aquest nou món, que, ho es llaura cada dia entre totes, o no brota, no creix. I necessitem créixer. Créixer per poder guanyar batalles empresa a empresa, barri a barri, poble a poble. Créixer per la classe treballadora torni a ser conscient de si mateixa. Créixer per poder saltar a negociar convenis i mobilitzar sectors. Créixer fins que el sindicalisme combatiu pugui mirar cara a cara a la patronal. És l'única manera de fer un salt a la Història. El nostre futur està en joc. Podem acabar més lliures o més esclaus, nosaltres decidim.

Parlem amb el Miguel Ángel Campillay

membre de l'assemblea autoconvocada Chile Despertó Barcelona

Hola Miguel,

Per començar, ens agradaria saber quina és la situació actual a Xile, i quins són els elements que s'han donat per a què hi hagi hagut un esclat social d'aquesta magnitud.

La situació actual de Xile és complexa, estan passant diverses coses importants i significatives de manera simultània. Des del 18 d'octubre hi ha protestes als carrers de les ciutats de tot el país, en les que hi hem vist a dones, homes, joves, nenes, nens; als pobles originaris; a estudiants i professionals; a persones grans; a sindicats de treballadores i treballadors; a organitzacions de professionals; és un moviment social ampli, heterogeni i transversal, proper a organitzacions de base i distanciat de partits polítics.

Des d'aquell dia, hi ha també un nivell de repressió i violència policial espantós. Segurament hauràs sabut que el primer que va dir el president Piñera va ser declarar la guerra al poble mobilitzat amb un estat d'emergència que va posar als militars per fer front a les protestes, fets que no passaven des de la dictadura. Si bé tot això va durar una setmana, va ser l'inici de la

violència i el descontrol de las forces de l'ordre. Human Rights Watch, Amnistia Internacional i la ONU han evidenciat que a Xile es reprimeix la protesta a través de la violació de drets humans. És molt fàcil trobar vídeos de pallisses, trets al cos, atropellaments, que mostren l'ús abusiu de la força per part de Carabineros de Xile. Hi ha també testimonis verificats de violència sexual. A les nenes, adolescents i dones se les despulla, se'n abusa o directament se les viola com a forma de repressió. També hi ha el cas d'un jove al que van violar penetrant-lo amb un bastó policial. D'aquí ve que el col·lectiu Las Tesis, en la performance que s'ha globalitzat, parla d' 'un violador en tu camino', en referència al lema 'un amigo en tu camino' que han fet servir els Carabineros. A més a més, tenim el rècord mundial de pèrdues oculars per trets per part de la policia, a més a més de dues persones que han perdut completament la visió. Recentment, s'ha evidenciat la presència de sosa càustica a l'aigua que la policia fa servir per llençar des dels camions d'aigua, amb manifestants que han patit cremades de diversa gravetat.

A més a més, en el tema polític veiem incompetència i desconnexió. El govern i

la dreta han criminalitzat i deslegitimant la protesta social, promovent lleis que restringeixen les llibertats de manifestants, instaurant una 'dictadura' legal. La resposta a la demanda d'una nova constitució s'ha desvirtuat amb acords que no consideren la participació directa del poble. Defet, aquesta setmana el congrés ha rebutjat que l'òrgan constituent sigui paritari en termes de gènere i que tingui escons reservats per als pobles originaris, demandes fonamentals de les mobilitzacions. Per la seva part, Piñera ha proposat iniciatives sobre les pensions, sou mínim o lleis contra la corrupció, però que en el seu fons són reformes menors, que no atenen la necessitat de transformar el model social, econòmic i polític, instaurant a la dictadura.

Per últim, en el que crec és en la gran victòria de les mobilitzacions, tenim processos de recuperació del teixit social i de politització de la ciutadania. Assemblees territorials, cordons populars, discussió política com un fet quotidià, són coses amb les que la dictadura va arrasar, que el model xilè va aprofundir. Valors com l'emprenedoria, la individualitat o la competència van ser naturalitzats, i les i els xilens els han aconseguit subvertir

en aquestes setmanes de mobilitzacions.

Sobre les causes, és molt aviat per saber-ho. L'èxit econòmic xilè és fals, la riquesa l'acumulen molt pocs, i hi ha una majoria que no té gairebé res. La justícia social, el dret a la salut, a l'habitatge o a l'educació són absents. Un model on el món polític està al servei dels poders econòmics col·ludits i evasors d'impostos, que fixen els preus o que contaminen i enverinen territoris, sense que en pateixin cap conseqüència. En aquest context, l'augment de 30 pesos xilens en la tarifa del metro de Santiago, que va generar protestes que van ser reprimides violentament en la setmana prèvia al 18 de octubre, va ser la gota que va fer vessar el got.

A les manifestacions són habituals frases com 'no son 30 pesos, son 30 años', o 'nos quitaron tanto que nos quitaron el miedo'. A diferència de les mobilitzacions anteriors, amb demandes específiques, aquesta protesta està en contra de tot el sistema neoliberal promotor de desigualtats i abusos que fins ara s'havien normalitzat a Xile. D'aquí ve la idea de 'Chile Despertó': despertem d'una normalitat violenta, que afavoreix a molt pocs. Despertem d'un estat de queixa que ens conduïa a

fer alguna cosa en contra del sistema. Despertem de tenir por a trencar la falsa imatge de tranquil·litat i benestar. Despertem de la idea que no existeix cap possibilitat de viure d'una altra manera.

Arran d'aquest esclat social sorgeix el vostre col·lectiu, com us esteu organitzant i quins són els vostres propòsits?

Com Asamblea Autoconvocada Chile Despertó Barcelona, som caixa de ressonància del que passa a Xile. Donem visibilitat a les violacions de Drets Humans i denunciem els crims del Govern de Sebastián Piñera i de Carabineros davant de la comunitat internacional. També fem ressò dels espais de participació política per a les xilenes i xilens que estan aquí, replicant els cabildos i la consulta ciutadana que van fer a Xile.

Aquests propòsits orienten la nostra organització en dos nivells. D'una banda, hem dut a terme diverses accions a Catalunya, principalment a Barcelona. Hem marxat pels carrers de la ciutat, ens hem manifestat davant del consolat xilè de la ciutat, hem fet intervencions a punts turístics rellevants. Hem participat en activitats d'altres organitzacions de base, per alguns partits polítics i per

Despertem de tenir por a trencar la falsa imatge de tranquil·litat i benestar

neoliberal i neocolonial que ubica als nostres països com un recurs explotable i, als seus habitants com a persones que, o són servils als poders econòmics, o se'ls esclafa a través de la violència i el terrorisme d'Estat. Jo mateix he vist la semblança en el relat: democràcies al servei dels poders econòmics, drets socials privatitzats i l'ordre per sobre de la vida humana.

Hem vist que us vau mobilitzar per la cimera de la COP25 d'aquest desembre, cimera que a priori s'hauria d'haver realitzat a Santiago però que es va traslladar a Madrid a causa de les mobilitzacions que s'estan produint a Xile. Quines accions vau realitzar a la cimera?

El que vam fer a la COP25 va ser una altra de les nostres accions organitzades amb assemblees de xilenes i xilens a Europa. Vam fer diverses coses, de les que destaco quatre activitats. Primer, la nostra participació a la marxa del 6 de desembre, on vam prendre els carrers de Madrid en el bloc llatinoamericà, juntament amb els pobles originaris i amb les companyes i companys de nacions germanes. Si bé la marxa tenia a veure amb el canvi climàtic, crec que vam poder fer visible el que passa a Xile, especialment si considerem que allà tenim el model neoliberal més 'pur', el que té devastadores conseqüències socials i mediambientals. Vam poder pujar a l'escenari amb un manifest escrit per xilenes i xilens de diverses ciutats. D'això hi ha diversos vídeos circulant. En segon lloc, vam ser part de la Címera Social pel Clima, amb una activitat de debat i reflexió al voltant de la idea que la Justícia Social i la Justícia Climàtica van de la mà. A més a més, vam poder fer la primera assemblea de xilenes i xilens en territori estranger, que ens va permetre definir una agenda que estem desenvolupant. I, per últim, vam retre un homenatge a les persones assassinades per l'Estat xilè des del 18 d'octubre, en un sector de la UCM. Va ser bastant intens, molt positiu per a nosaltres, més enllà del paperot que va fer Xile, específicament la ministra Schmidt, en el rol de la presidència de la COP25. També vam denunciar el govern espanyol per donar suport al govern xilè tot i els crims que s'estan cometent a Xile. I bé, com a part de les nostres accions coordinades com a xarxa de xilens i xilenes residents a l'estat espanyol, ens reunim coordinadament a Barcelona, Madrid, Saragossa

i Granada per expressar el nostre rebuig a l'anunci que el President de Xile, Sebastián Piñera, va fer sobre l'assessoria que rebran les forces policials del país per part de la UIP (Unitat d'Intervenció Policial espanyola), per millorar la capacitat operativa del seus mecanismes de control de l'ordre públic. És impensable que amb els antecedents que té Piñera com a violador dels drets humans, l'estat espanyol en sigui còmplice.

Què podem fer des de Catalunya per donar suport a la lluita del poble xilè?

És una pregunta difícil perquè el poble català està en la seva pròpia disputa política. Idealment, més enllà del que està passant a Xile, seria important que en qualsevol territori europeu es faci una reflexió sobre els privilegis dels que gaudeixen en detriment del Sud Global. He estat en converses amb persones d'aquí i s'han sorprès quan comencem a explicar-los que allà estan el Santander, el BBVA o Endesa. O que empreses espanyoles són propietàries de l'aigua i de les carreteres. L'aposta per un sistema diferent passa en bona part per la consciència que poden desenvolupar aquells que estan en posició de privilegi.

Crec que és important que s'informin, participin i difonguin. Per fer això són importants les nostres xarxes socials. El nostre perfil a Facebook i a Instagram és @chiledespertobcn. A twitter, @chiledespertobcn. Així difonem informació sobre el que passa a Xile, que vosaltres podeu conèixer i ajudar-nos a fer més visible per a les persones en territori català, espanyol o europeu. També són els canals de les nostres activitats futures, les que sempre definim com obertes per a qui vulgui sumar-s'hi. Crec que vosaltres sou fonamentals per superar el setge informatiu. Pensa que, a diferència de Veneçuela, el grau de cobertura que han donat a Xile ha estat mínim, gairebé inexistent a nivell de mitjans de comunicació tradicionals. Entenem que poden haver-hi interessos en això, ja que la inestabilitat a Xile genera inestabilitat als poders econòmics espanyols, com deïem abans. Fer tot això més visible afavorirà que el govern xilè es vegi pressionat per interessos internacionals.

A quines temperatures màximes i mínimes podem treballar?

En aquests freds mesos d'hivern, i quan arriben els de ple i calorós estiu, es multipliquen els dubtes als centres de treball sobre com evitar treballar a temperatures extremes. És conegut per tothom que treballar exposat a molt fred a l'hivern o molta calor a l'estiu comporta greus riscos per a la integritat física, causant l'augment de la probabilitat de que es produeixin accidents de treball, que s'agreugin patologies prèvies (com malalties cardiovasculars, respiratòries, cutànies,...) o que apareguin les anomenades «malalties de la calor» (cops de calor, esgotament, irritacions de la pell,...) o del fred.

Per aquest motiu, s'ha legislat (encara que de forma insuficient) per a protegir la integritat física dels treballadors, i és important conèixer que en diu la normativa. En tot cas, i independentment de les concretes lleis de cada moment (casi sempre amb importants mancances), és la lluita sindical la única que pot garantir realment que es treballi sense exposició a aquests i altres riscos.

La normativa, l'Annex III del Real Decret 486/1997

Per analitzar aquest àmbit hem de tenir molt clar el redactat d'aquesta norma, la més específica i concreta en matèria de temperatures, que en el seu tercer apartat determina literalment:

3. En los locales de trabajo cerrados deberán cumplirse, en particular, las siguientes condiciones:

a) La temperatura de los locales donde se realicen trabajos sedentarios propios de oficinas o similares estará comprendida entre 17 y 27 °C.

La temperatura de los locales donde se realicen trabajos ligeros estará comprendida entre 14 y 25 °C.

Per tant, la literalitat de la norma semblaria fàcil d'interpretar; en els locals tancats on es realitzin feines sedentàries (oficines, seus administratives,...) l'empresari haurà de posar tots els mecanismes necessaris per a garantir que les temperatures a les que estiguin exposats els treballadors no poden ser inferiors a 17° ni superiors als 27°. En canvi, en els locals locals tancats on es realitzin feines «lleugeres» (o per extensió també qualsevol feina amb més requisits físics) les temperatures s'haurà de garantir per part de l'empresa que no poden ser inferiors a 14° ni superiors als 25°.

La llei és clara, i si es declara el centre de treball «tancat», l'empresa no té cap excusa tècnica per aplicar de forma immediata les mesures necessàries (independentment del seu cost) per complir amb les temperatures de la norma. Però la realitat, fàcilment comprovable a múltiples centres de treball, és que sectors importants de la classe treballadora presten els seus serveis sense complir aquest ventall de temperatures permeses, patint temperatures molt superiors als 25° i 27° als mesos de juny, juliol i agost, i molt inferiors als 14° i 17° al desembre, gener i febrer.

Local «tancat» o «obert»

Quan un local és considerat «obert» i quan «tancat»? Una nau industrial amb una entrada de dos metres per a camions és un local tancat? Un centre comercial amb grans portes al públic? I un taller de cotxes? Sembla una distinció clara, però no ho és, i ha donat lloc a múltiples litigis. El gran debat jurídic és determinar quins locals són «tancats», i per tant se'ls aplica l'Annex III del Real Decret 486/1997, i conseqüentment els límits de les temperatures seran els establerts en aquesta norma; en canvi, si en canvi quins són locals «oberts», als que no s'aplica aquests topalls.

Múltiples sentències judicials han intentat delimitar en cada concret si era o no aplicable la normativa. Per posar uns pocs exemples, s'ha considerat local «tancat» (i per tant aplicable els límits de 14° a 25° que ha de garantir l'empresa), un magatzem on es duia a terme «la carga y descarga con camiones o furgonetas, no encontrándose vehículos estacionados en las puertas, las mismas podían ser cerradas en atención a las circunstancias concretas existentes» (Sentència TSJ de Catalunya sala Contenciosa, de 27/06/2013, N° Recurs: 124/2013), i en idèntic sentit s'ha considerat «tancat» analitzant «las dependencias del almacén de la demandada, constituidas por una nave que cuenta con un portón trasero y otro delantero, así como uno adicional en cada uno de los otros dos laterales, existiendo en la empresa un protocolo para su apertura y cierre de los portones en temporada de verano y de invierno» (Sentència TSJ de València sala Social, de data 3107/2015, N° de Resolució:1872/2016).

En tot cas, i sense poder entrar en els infinits casos concrets, sembla clar que la norma intenta diferenciar els centre de treball on és possible aclimatar i realitzar mesures tècniques per mantenir les temperatures entre els límits de 17°-27° o 14°-25° (els locals «tancats»), d'aquells centres de treball on és tècnicament impossible realitzar mesures per a garantir aquestes temperatures, per la seves pròpies característiques obertes a les inclemències del clima (els locals «oberts»).

Més enllà del debat de local obert o tancat

En tot cas, malgrat un local pugui ser considerat «obert» (i no se li apliquin els límits de 17°-27° o 14°-25°) l'empresari també té obligacions legals en matèria d'exposició a temperatures. El propi Annex III del Real Decret 486/1997, al seu apartat primer, determina de forma genèrica per tots els treballadors que «La exposición a las condiciones ambientales de los lugares de trabajo no debe suponer un riesgo para la seguridad y la salud de los trabajadores», i en el seu apartat segon, es determina que «en la medida de lo posible, las condiciones ambientales de los lugares de trabajo no deben constituir una fuente de incomodidad o molestia para los trabajadores».

Per tant, malgrat sigui un local «obert» o es treballi a l'aire lliure (com els carters, construcció,...), i sigui impossible tècnicament mantenir unes temperatures adequades, l'empresari ha de prendre mesures per a garantir la integritat física dels treballadors, tals com:

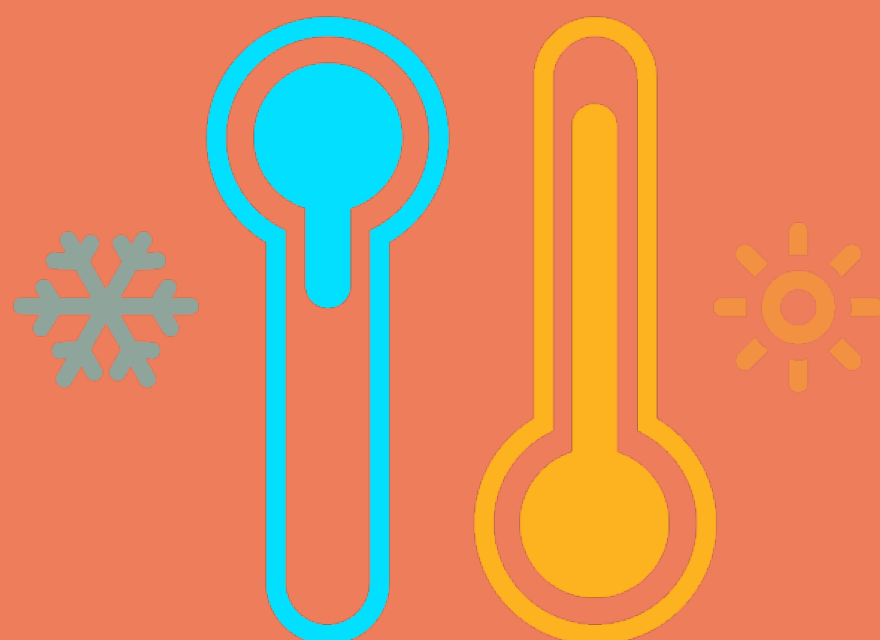
- Adequar els processos productius: per exemple, evitant treballar a l'aire lliure les hores del migdia a l'estiu, i especialment en onades de calor.
- Suspendre activitats productives en situacions d'especial incidència de temperatures extremes, tals om onades de calor a l'estiu o de fred a l'hivern.
- Rotacions i sistemes per evitar al màxim l'exposició continuada de les persones
- Augments dels descansos
- Condicionar zones de climatització (on els treballadors puguin fer descansos, en zones sense exposició al calor o al fred), amb possibilitat d'accés a aigua per hidratar-se a l'estiu.

Aquestes actuacions són obligacions legals de l'empresari, tal com ha determinat la jurisprudència. A tall d'exemple, s'ha imposat un recàrrec per manca de mesures de seguretat a una empresa de la construcció, on un treballador va patir un cop de calor, determinant «que no había recibido formación ni instrucciones ante el riesgo de temperaturas elevadas, ni consta que la empresa dispusiese de mecanismos para resguardar a los trabajadores del calor, aliviar la sensación térmica o hidratarse» (sentència TSJ Galícia de 13 d'octubre de 2014, n° 5048/2014).

Que podem fer?

Hi ha múltiples respostes sindicals, que com sempre poden incloure denúncies públiques, mobilitzacions i/o vagues. En el terreny legal, es pot reclamar el compliment de la normativa per la via de la denúncia a la Inspecció de Treball o la demanda judicial (per conflicte col·lectiu o demandes individualitzades dels treballadors afectats). Un dels mecanismes més útils en aquests casos, a utilitzar només en situacions extremes, és la paralització de l'activitat preventiva per part del Comitè d'Empresa o els Delegats de Prevenció, mitjançant el mecanisme establert a l'article 21 LPRL (veure l'article del Catalunya del passat Novembre de 2019). Aquesta actuació la van portar a terme, per exemple, els companys de la Secció Sindical de CGT de Telepizza, que van paralitzar el juliol de 2018 una seu del barri de Poblenou, on es treballava a la cuina a més de 40°, segons va comprovar la Inspecció de Treball.

En tot cas, sempre serà l'actuació sindical la que podrà, pels mecanismes de mobilització i/o legals que cregui oportunes en cada moment, fer garantir la salut laboral als centres de treball.

Àlex Tisminetzky

Advocat laboralista i afiliat a CGT

Enfront dels vostres murs Creem ponts

VII marxa per la dignitat 8 de febrer 2020 Ceuta

Els greus successos ocorreguts a la platja de "El Tarajal" el 6 de febrer de 2014, quan quinze persones es van ofegar en intentar arribar a Ceuta; les "devolucions en calent" i les "devolucions expresses" viscudes a Ceuta i Melilla, situen a les dues ciutats autònomes en el punt de mira de les autoritats espanyoles i europees, de les organitzacions espanyoles i internacionals de defensa dels drets humans i dels mitjans de comunicació.

Davant escenaris similars, l'escriptor Eduardo Galeano convidava a l'esperança: "Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites, pot canviar el món".

Aquesta és la pretensió de les MARXES PER LA DIGNITAT (que es realitzen cada any, des del 2014) aportar el nostre granet de sorra fent visibles les vulneracions de Drets Humans que esdevenen en la nostra Davantera Sud, apel·lant a les consciències i fent necessari que repensem les polítiques migratòries espanyoles i europees.

La mort de 15 subsaharians a Ceuta en tractar d'entrar a Espanya va marcar un abans i un després en la política migratòria.

A les 7.40 hores es van esfumar els somnis de 15 persones. Una alba freda, fosc, trist, després d'hores caminant a la intempèrie, desenes d'immigrants es van llançar a la mar per aconseguir el món que anhelaven. Es van lliurar al Mediterrani encara que alguns ni tan sols sabessin nedar. La tragèdia es va incrustar el passat 6 de febrer de 2014 en la pedregosa sorra de la platja de Ceuta de Tarajal, on 15 subsaharians van perdre la vista davant la mirada de la Guàrdia Civil. En l'episodi que va marcar un punt d'inflexió en la història migratòria del país i que va definir la política del Govern en la matèria.

Perquè va haver-hi un abans. Un Tarajal... i un després. Perquè els perímetres fronterers d'Espanya es van convertir de nou en una tomba fruit de les polítiques migratòries actuals.

En aquests últims anys, hem viscut l'intent de la "legalització de devolucions en calenta" i recentment, de les "devolucions expresses", per a les singularitats de Ceuta i Melilla; el manteniment de concertinas, la violació dels Drets Humans en els assentaments en les muntanyes confrontants a totes dues ciutats per les autoritats marroquines... conseqüència de l'externalització de les fronteres que ens mostren diàriament les vergonyes de la davantera sud d'Europa.

Per tot el que s'ha exposat anteriorment, després de 6 anys, aprofitant la commemoració de tan tràgic dia, s'han posat en marxa una sèrie d'activitats formatives, reivindicatives i de sensibilització sobre els actuals fenòmens migratoris. Tal com refereix el lema d'enguany "ENFRONT DELS VOSTRES MURS, CREEM PONTS" la jornada farà referència tots dos símbols:

• Els murs:

✓ Situació actual del cas del Tarajal en els tribunals.
✓ Realitat de la situació migratòria actual al Marroc

• Creem ponts:

✓ Taula rodona: "L'hospitalitat"
• VII edició de "Marxa per la Dignitat", amb sortida de la Plaça d'Àfrica i final a la platja del "Tarajal".
✓ Lectura del manifest i restabliment de la placa commemorativa.

Rosalía Molina

membre d'Ensorrem Fronteres

Es tracta d'un acte en memòria de les, almenys, 15 persones a les quals van arrabassar la vida el matí del 6 de febrer de 2014 a la platja del "Tarajal".

Però també és un record a totes les persones que han patit, -i per desgràcia continuen patint la mateixa sort-, a les quals continuen esperant l'oportunitat d'arribar a l'anhelada Europa, a les quals sofreixen les devolucions en calent, a les quals són discriminades, excloses, criminalitzades, empresonades, denigrades, explotades, prostituïdes, esclavitzades, extorquides, invisibilitzades... pel simple fet d'haver nascut en "altres terres".

És per tant, un acte en defensa dels Drets Humans, de la Democràcia i els valors que representen: justícia, igualtat, llibertat, diversitat, solidaritat, pluralitat, convivència, respecte...

La data triada per al desenvolupament dels actes previstos serà el dissabte 8 de febrer de 2019 entre les 11:00h. i les 18:30h.

aproximada de la durada de la marxa és d'una hora i mitja aproximadament.

Com a CGT, des del 2014, hem anat participant diferents companyes d'arreu de l'estat espanyol, sobretot Andalusia i Catalunya.
US ANIMEM A PARTICIPAR-HI
JUNTES HO FEM POSSIBLE

Okupada una antiga bodega amenaçada de demolició per alertar de la gentrificació al barri hospitalenc de Sant Josep

Després d'una cercavila pel barri en la qual han participat uns dos centenars de persones, s'ha fet pública la okupació del bloc que albergava l'antic bar bodega Charleston, un espai molt popular entre la gent gran del barri, avui desocupat i amenaçat de demolició per construir-hi un bloc de pisos nous. Amb l'acció, es pretén alertar de les conseqüències gentrificadores d'una frenètica activitat constructiva que ha convertit la segona ciutat catalana en nombre d'habitants en una de les que més ha vist incrementar el preu dels habitatges, deu punts per damunt de Barcelona

A les 6 de la tarda d'aquest dissabte, un grup de veïnes de l'Hospitalet de Llobregat s'han reunit al Parc de la Serp, al barri de Sant Josep. Ni xarxes socials ni convocatòries a través del mòbil. El boca-orella ha suficient per reunir a més de dos centenars de persones amb un clam compartit, "prou especulació i prou gentrificació". Entre les congregades s'hi ha vist a gent de totes les edats. La lluita contra l'especulació ha mobilitzat, de forma transversal, a centenars de veïnes a la ciutat del Baix Llobregat en els darrers anys. Ja sigui per consciència, per afectació o per ambdós motius, moltes veuen perillar els seus barris en mans de la gran propietat i dels interessos de l'equip de govern municipal. La d'avui és una mostra més, de la creixent oposició veïnal que el consistori de Nuria Marín (PSC) està rebent en els últims temps.

Després d'una estona concentrades al Parc de la Serp, les veïnes han iniciat una marxa festiva per diferents carrers del barri de Sant Josep, amb crits contra el model del govern municipal, basat, segons les plataformes impulsores de l'acció, en la construcció massiva d'edificis residencials i macroprojectes urbanístics, i s'han sentit també càntics contra l'especulació i la gentrificació. S'han vist moltes i imaginatives pancartes que retrataven irònicament, els greus problemes que pateix la ciutat.

En arribar al carrer d'Enric Prat de la Riba, el voluminós grup de veïnes s'ha aturat enfront del número 172, on es troba l'edifici conegut com a Charleston, pel nom de l'establiment de restauració que s'ubicava als baixos, avui desocupat i que és previst enrunar per construir-hi un bloc de pisos nous. Un cop aturades i de forma inesperada, una gran pancarta amb el lema "Salvem Cosme Toda", ha sigut desplegada des de l'interior generant un massiu i llargament mantingut

aplaudiment de totes les veïnes assistents. Durant el llarg aplaudiment i els crits de suport de les persones concentrades, han sigut desplegades també les banderoles de diferents plataformes veïnals de la ciutat organitzades contra la gentrificació o de defensa del patrimoni, com Can Trinxet Viu, No Més Blocs i Stop Massificació-Cosme Toda, que s'han sumat a l'acció de recuperació popular de l'edifici. Aquests suports són també part del gran procés de concentració de força dels agents socials de la ciutat que s'ha materialitzat amb la construcció del moviment popular, Un altre Hospitalet és possible, del que formen part més de 30 entitats de l'Hospitalet.

"Si comparem les xifres del segon trimestre del 2018 amb les del mateix període del 2019, el cost de l'habitatge va créixer un 3'64% a Barcelona mentre que a l'Hospitalet ho va fer un 14,04%"

Dues persones d'edat avançada, veïnes de sempre del barri, han aparegut a la balconada de l'edifici i han llegit un manifest que reivindica l'"alliberament popular" de l'edifici emblemàtic, i han afirmat literalment, que l'acció era "un últim acte de dignitat d'un barri i una ciutat que mor a mans dels especuladors". "Porten temps construint gegantescos blocs i destruint cases i edificacions antigues, sense importar-los ni els seus habitants, ni les seves històries. Nosaltres, com a persones antigues, entenem el que això significa per

al barri i per a nosaltres mateixes i hi estem totalment en desacord", han proclamat. Després de la lectura del manifest, s'ha anunciat la voluntat de convertir l'antiga bodega -que segons les promotores de l'acció es va okupar fa una setmana- en "un espai per al barri". A continuació s'ha fet una crida massiva a visitar l'espai com una forma de protegir-lo d'una possible intervenció policial de desallotjament i amb la voluntat de que, a partir d'ara, l'espai queda obert a totes les veïnes de la ciutat que comparteixin aquesta lluita. Amb la mateixa finalitat, s'ha convocat un esmorzar popular el pròxim dilluns a partir de les 7 del matí.

Durant la marxa prèvia a l'anunci de l'okupació, s'han vist moltes i imaginatives pancartes que retrataven irònicament, els greus problemes que pateix la ciutat |Carles Queralt

A la segona ciutat de Catalunya, en termes de població, el preu de l'habitatge ha patit un augment del 57% en els darrers cinc anys i, segons dades del Ministeri de Foment, en el segon trimestre de 2019 el cost mitjà dels pisos ha arribat a 2.198,6 euros el metre quadrat. Ha esdevingut així, la ciutat on s'ha produït un creixement més constant en el mínim temps. Si comparem les xifres del segon trimestre del 2018 amb les del mateix període del 2019, observem que el cost de l'habitatge va créixer un 3'64 a Barcelona mentre que a l'Hospitalet ho va fer un 14,04%. Aquest increment ha generat un veritable èxode entre les hospitalenques. Els desnonaments s'han normalitzat; actualment n'hi ha una mitja de dos setmanals segons fons de plataformes activistes en defensa de l'habitatge.

Carles Queralt

*Article publicat a La Directa

Cal fer una prevenció de riscos laborals amb perspectiva de gènere?

La salut laboral té quelcom a veure amb ser dona o home?
Els homes i les dones estan exposades a diferents riscos laborals?
La prevenció dels riscos laborals en les dones s’ha de centrar, sobretot, en l’embaràs i la lactància?

Una de les preguntes que moltes vegades es planteja, dins de l'àmbit laboral, és si la vigilància i la promoció de la salut en les organitzacions i/o les empreses han de tenir una mirada i han de conduir a unes pràctiques diferencials en funció de si es tracta d'un treballador o una treballadora, i si els riscos laborals als quals s'enfronten les dones assalariades són diferents dels que es troben els homes assalariats. Sabem que formular aquestes preguntes i d'aquesta manera (en clau binària dona-home), invisibilitza les persones intersexuals, transgènere i queer. Ara bé, en aquest article ens centrarem en el subjecte polític "dones", tot entenem que hi ha persones que subverteixen i revolucionen, de forma encarnada, el sistema heterocisnormatiu.

Tal com assenyala la Llei 5/2008 dels drets de les dones a erradicar la violència masclista, en l'àmbit laboral, la violència vers les dones "es pot produir en el centre de treball i durant la jornada laboral, o fora del centre de treball i de l'horari de treball si té relació amb la feina", incloent-hi també viatges, jornades de formació o actes socials de l'empresa. L'empresa també és responsable en cas que es produeixi en persones externes vinculades a l'empresa, encara que no tinguin un vincle laboral directe amb ella (p. e. personal d'empreses subministradores o proveïdores, clientela, persones en pràctiques o amb una beca).

Cal recordar que la Llei d'infraccions i sancions en l'ordre social (LISOS) penalitza com a infracció molt greu l'assetjament sexual i la desconsideració de la dignitat de les dones treballadores per part de l'empresa.

Quins són els principals grans factors de risc psicosocial?

En l'àmbit de la prevenció dels riscos laborals es consideren com a principals grans factors de risc psicosocials:

- 1 Les exigències psicològiques del treball:** volum de treball, temps disponible, exigències emocionals, esforç intel·lectual, etc.
- 2 El control en el treball:** capacitat per prendre decisions vinculades a les tasques com l'ordre de les tasques, el mètode a seguir, el millor moment per fer-les, entre d'altres.
- 3 El suport social en el treball:** p. e. rebre ajuda i feedback dels companys i companyes, possibilitat de relacionar-se, claredat en les funcions.
- 4 Les compensacions en el treball:** p. e. estabilitat de les condicions de treball, reconeixement del tipus de treball que es fa, respecte, tracte just.
- 5 La doble presència:** exposició derivada de les exigències simultànies de l'activitat laboral i d'haver de fer front a tasques relacionades amb els treballs domèstics (p. e. gestió de la vida familiar), reproductius (p. e. al·letament) i de cura (p. e. si la canalla es posa malalta o té un accident a l'escola). La qüestió és si els horaris i temps de treball de les empreses harmonitzen o no amb aquest sosteniment de la vida.

Pel que fa a l'exposició a la doble presència, les dones es responsabilitzen més dels treballs domèstics, reproductius i de cura, la qual cosa implica, d'una banda, una doble càrrega de treball si es compara amb la majoria d'homes i, d'una altra, que són les que pateixen les exigències simultànies dels dos àmbits en la majoria de casos.

L'exposició a la doble jornada s'agreuja quan l'organització de la jornada laboral deriva en horaris asocials o rígids, en jornades partides, amb canvis d'horaris constants (p. e. torns rotatius) o allargament de la jornada.

- 6 La violència de gènere:** les manifestacions més freqüents de violència de gènere en l'àmbit laboral són l'assetjament sexual i assetjament per raó de sexe. Les causes d'aquest tipus de violència vers les dones a la feina estan associats a desigualtats estructurals que impregnen en mercat aboral, les relacions de treball i la cultura organitzativa.

Una de les característiques comunes d'aquests tipus d'assetjament és que constitueixen comportaments no desitjats ni volguts per la persona que els rep. A més, cal destacar que la falta d'intencionalitat de la persona assetjadora no l'exonera en cap cas de les responsabilitats.

Després d’haver llegit els paràgrafs precedents tornem a preguntar:
La salut laboral té quelcom a veure amb ser dona o home?
Els homes i les dones estan exposats a diferents riscos laborals?
La prevenció dels riscos laborals en les dones s’ha de centrar, únicament, en l’embaràs i la lactància?

Aurora Pulido Vacas

Dones Llibertàries

LA LLUNA

La màgia de la lluna nova creixent m'influeix transportant-me als contes de les mil i una nits on el desig de viure crea narracions encisadores. La contemplo, des del terrat de casa estant. M'atrau poderosa i fa que aflorin els records de les nits d'estiu viscudes a la porta de Damasc, ciutat vella de Jerusalem i les emocions del viatge per Palestina.

Aquell mes d'agost de 2010, agreujada la calor per l'arribada del vent del desert se celebrava el Ramadà. Quan cau el sol, després d'una jornada sense menjar ni beure, surt, encisadora, la lluna nova i se sent la veu del muetzi des de dalt del minaret que dona per acabat el dejú d'aquell jorn. El crit es rep amb alegria i ben engalanades les famílies musulmanes es preparen per començar la nit fruit amb delit de les viandes que han preparat durant el dia. Després ompliran els carrers: infants, joves i grans camí de la Porta de Damasc per continuar el gaudi de la festa amb la música dels llaüts, djembes, cumbus i altres instruments que sonaran fins altes hores de la matinada, ja que l'endemà és festa. També menjar i beure estan presents: begudes, tes, falafels, kebab, panotres...

Feia uns dies que havíem arribat a Jerusalem i allotjat en un pis llogat a una família àrab palestina. Arrossegades per la festa i la xerinxola vam gaudir d'aquelles nit, ballant, rient i compartint l'alegria amb la comunitat palestina musulmana que omplia la porta de Damasc.

L'endemà començarem l'esperada visita a Palestina acompanyades d'una parella catalana que porten un temps vivint l'experiència en aquesta comunitat.

De bon matí, en l'autobús de transport públic arribem al checkpoint de Zalandiya. El creuem fora de les hores punta en què es produeix l'aglomeració dels milers de palestines que diàriament el creuen per sortir de Jerusalem i anar a treballar al territori ocupat per Israel. Anem fins a Ramalla, capital de les terres que governa l'Autoritat palestina i visitem l'ajuntament on ens rep el batlle que ens explica la situació dels camps de refugiats: la Mukata, seu de l'Autoritat palestina, i el mausoleu a Yasser Arafat. Els seus habitants ens reconeixen com a forasters i ens saluden pel carrer: welcome, welcome!! Benvingudes!! Demostren la seva hospitalitat amb aquestes frases d'acollida i agraïment.

Tornem a Jerusalem i lloquem un cotxe amb la intenció de recórrer Cisjordània. A Nablús visitem els camp de refugiats. A Jericó coneixem una metgessa catalana que ens explica les penúries de la població que emmalalteix a causa de les aigües brutes que reben de la colònia jueva que s'ha assentat en el cim. Pel carrer un camperol ens ofereix dàtils acabats de collir. Pugem, amb l'aeri, a veure les runes de la muntanya de les temptacions. A Hebron conviu molt a prop les dues comunitats, la israeliana, sempre a dalt controlant la comunitat palestina, a qui llença les seves deixalles. Hi ha molta vida social: allí vam conèixer un grup de dones que realitzen manualitats com a records. També comprem unes peces a un ceramista palestí que viu del seu ofici a peu d'un carrer vigilat per unes torres israelianes en forma de palmeres. No podia faltar la visita a la mesquita disputada per les dues religions on diuen que està enterrat Abraham. A Betlem oneja una bandera palestina amb l'escut del Barça i tenim la sort de compartir en una haima una terrada sobre el conflicte que viu la comunitat. Fem una escapada per la vall del Jordà fins arribar al mar Mort i flotar en les seves aigües. De pujada cap al nord: Nablús amb els altars dedicats als màrtirs de la revolució i Jenin. Sortim del territori de l'autoritat palestina i visitem: Acre, Haifa, Natzaret i llac Tiberiades: contemplant les seves aigües recordem les llegendes bíbliques.

Contradiccions, poder, èxode, Nakba, comunitat palestina desplaçada i dolor latent en la gent que, malgrat l'opressió viu el conflicte de manera resignada oferint-nos somriures d'agraïment per la nostra visita... I en el cor queda gravada la lluna nova creixent i les imatges del viatge que ens acompanyaran sempre.

Carme Álvarez
Militant de Dones Llibertàries

França: Mobilització contra la reforma de pensions

Un moviment inèdit, que resisteix i que es renova

El conjunt del moviment sindical: CFE-CGC, CGT, FO, FSU, Solidaires, MNL, UNEF, UNL i FIDL (és a dir, tots els sindicats excepte la CFDT i UNSA) convoca pel 22 i 23 de gener a “la convergència interprofessional” en tot el territori i a convertir el 24 de gener (data en la qual el Consell de Ministres té previst donar el vistiplau al projecte de Llei) en una jornada vagues i mobilitzacions massives.

I en aquesta mobilització destaca la vaga ininterrompuda que vénen protagonitzant en l'SNCF (ferrocarril francès) i la RATP (transport públic en l'aglomeració de París). Una vaga que de manera intermitent es veu acompanyada per la protagonitzada en altres sectors, així com amb milers d'iniciatives de mobilització al llarg de tot el territori francès, però que no es podrà mantenir indefinidament, entre altres raons, per les dificultats econòmiques que comporta per a les i els vaguistes.

Un moviment inèdit

Inèdit, per la resposta ferma i continuada davant l'enorme duresa del govern. Un govern que viu el seu moment Thatcherià, disposat a fer fallida el clatell del moviment sindical per a imposar el projecte neoliberal que ve ajornant des de fa 40 anys i que compta amb el suport d'un enorme consens mediàtic (tant en els grans mitjans de comunicació privats com públics) així com l'amenaça de tancament i deslocalització en empreses que es plantegen anar a la vaga...

No obstant això, i malgrat totes les maniobres en la taula de negociació (amb la col·laboració de la CFDT i UNSA), el govern no aconsegueix parar la mobilització ni que l'opinió pública renunciï a donar suport a la protesta. Només així es poden entendre els 43 dies de vaga ininterrompuda en l'SNCF i la RATP, així com la mobilització en l'ensenyament, les refineries, els dockers i altres sectors (les i els danzarines de l'Òpera del París, dels advocats i advocades) que amb diferents formats continuen actius en la mobilització.

És també el que explica que la mobilització es mantingui activa durant les festes nadalenques (malgrat l'enorme pressió perquè hi hagués treva en aquestes dates) i que la mateixa es tradueixi en un veritable carrusel d'iniciatives a nivell local, amb un nivell d'inventiva que no es coneixia fins al present. En això també, aquest moviment, per la seva creativitat, resulta inèdit. Com està sent el compromís pel mateix del món intel·lectual i de la cultura.

Inèdit, finalment, perquè es donen en unes condicions difícils. No sols a causa de la precarietat en el món del treball i a les dificultats

de la gent per a arribar a final de mes, sinó perquè venim d'una història de derrotes: contra la reforma de les pensions en 2010, contra la Llei del Treball en 2016 i, més recentment, contra la privatització de la SNCF l'any passat.

Un moviment que resisteix

Encara que no fos més que per haver impedit que l'aprovació de la reforma s'hagués realitzat com un passeig de roses, es pot dir que aquest moviment suposa un pas endavant. Però en l'ambient hi ha més.

En primer lloc, l'orgull, la dignitat de mantenir-se dempeus, de no deixar-se atropellar, que la lluita és necessària i que la lluita paga. De fet, encara que es mantingui el gruix de la reforma, el govern ja s'ha vist obligat a fer fallida el seu criteri d'universalitat per a la reforma (tothom paga el mateix i tothom cobrarà en funció dels mateixos criteris), havent d'acceptar el manteniment de determinats règims especials, així com a maniobrar amb una negociació amb la CFDT i UNSA.

En segon lloc, no és anodí que la direcció d'aquests dos sindicats prestats a vendre la seva ànima, s'hagin vist desautoritzats de cap a peus per les seves bases que estan en vaga. En la RATP, per exemple, UNSA és el sindicat majoritari.

En tercer lloc, la coordinadora intersindical no cedeix davant les dificultats, que són grans. Ja hem fet referència a sectors que temen llançar-se a una vaga dura per les amenaces de tancament i deslocalització, però les dificultats van més enllà, perquè en un context de derrota les dificultats per a iniciar la vaga, sabent que no serà només per a un dia, apareixen amb cruïra.

En aquest context, cal valorar en la seva justa mesura, la voluntat de les direccions de la intersindical per continuar encoratjant el moviment, no entrar al drap de les maniobres del govern i continuar exigint la retirada pura i simple de la reforma. Tothom és conscient que per a aconseguir-ho cal estendre i ampliar el moviment, però no n'hi ha prou amb fer sonar el xiulet perquè esclati la vaga general i tombar el projecte del govern. La vaga general, com deia Rosa Luxemburg, no es decreta.

Per aquest motiu la mobilització d'aquí al dia 24 serà important. El moviment es troba en aquest llindar en el qual un element detonador pot donar-li un impuls cap endavant o en el qual cal organitzar bé la retirada perquè l'experiència hagi valgut la pena. D'això es podrà parlar després de la jornada del dia 24 de gener.

La mobilització contra aquesta reforma de les pensions, mostra que en aquesta guerra declarada contra els drets socials, parar-li els peus als projectes de demolició social imposats per les polítiques neoliberals actuals exigeix preparar-se per a confrontacions sostingudes en el temps, més enllà d'espòriques jornades de vaga.

Un moviment que es renova

A diferència d'altres mobilitzacions històriques com les de 1995 o 2003, una característica d'aquest moviment és que les assemblees locals no resulten tan massives com llavors (és l'aire dels temps), però, d'una banda, emergeixen allí on en altres ocasions no existien i, per una altra, desenvolupen una gran capacitat d'iniciatives amb molta inventiva. En certa manera, aquest moviment reprèn el fil, la frescor, del que van ser mobilitzacions com Nuit Debout o, que encara continua existint, la de les armlles grogues. Una cosa totalment necessària per a la renovació del moviment sindical.

Finalment, aquest moviment també està servint per a obrir una reflexió àmplia entre els sectors actius sobre les modalitats de lluita necessàries per a confrontar en bones condicions el poder establert, un debat que recorre avui dia a tot el moviment sindical, però que va més enllà.

Josu Egireun

*Article publicat a PoderPopular

Hondures: Un narco-estat que s'enfosa en presència de tropes estrangeres

Si hi ha un consens en la gran majoria de la població d'Hondures, es que Juan Orlando Hernández, el “president” que en els últims 9 anys s'ha imposat mitjançant escandalosos fraus electorals i sobre els cadàvers de més de quaranta opositors, ha de sortir del poder.

Orlando Hernández va ser quatre anys President del Congrés Nacional i sis President de la República, fins avui. Període en el qual ha domesticat la Cort Suprema de Justícia i les bancades d'oposició en el Congrés Nacional. Va ser reelegit inconstitucionalment en dues ocasions, fet que l'ha convertit en l'home més poderós des del Cop d'Estat militar de 2009 i, en els fets, compte amb el beneplàcit dels Estats Units d'Amèrica. Hem de recordar que els nord-americans tenen a Hondures fins a quatre bases militars, degut a la seva estratègia d'ubicació geogràfica.

Sota el seu mandat, Hondures ha esdevingut en un dels països més violents, corruptes i empobrits del continent americà, tant és així que desenes de milers de persones han d'exiliar anualment en “caravanes de migrants”, fugint de la misèria, violència i abusos de l'autoritat.

Però tant d'abús acabaria per passar-li factura. En 2017, Orlando Hernández va realitzar el seu frau electoral més recent i es va enfrontar contra

la major insurrecció popular de les últimes dècades. Des de llavors, el poder del dictador ha anat disminuint i la única cosa que el sosté en el poder és l'incondicional suport de les Forces Armades i del govern de Donald Trump.

La bona notícia va ser que el 2019 va ser un mal any per la dictadura. Va començar amb terribles escàndols de corrupció que van comprometre a la classe política propera al governant; però el que el va convertir en especial va ser que en octubre de 2019 es va realitzar el judici de la Cort del Districte Sud de Nova York contra el germà d'Orlando Hernández, un mafiós narcotraficant que va fer fortuna amb la complicitat del govern hondureny. Actualment, el govern de Trump utilitza aquest judici per mantenir el xantatge al narco-govern hondureny a fi de que obeeixi cegament les seves directrius en política internacional i econòmica.

Per protegir al dictador, el Congrés Nacional aprovà reformes al Codi Penal i a la Llei del Tribunal Superior de Comptes que blinden als diputats i funcionaris corruptes davant de possibles acusacions. D'altra banda, el “president” acordà amb el nefast Luís Almagro, Secretari General de l'Organització d'Estats Americans (OEA), acabar amb el conveni que havia subscrit el govern hondureny amb aquest organisme regional que va donar lloc

a la Missió de Suport contra la Corrupció i la Impunitat (MACCIH), una entitat de la OEA per investigar vincles de funcionaris públics amb el crim organitzat. Com a culminació, els sicaris al servei d'Orlando Hernández van provocar una onada de massacres en centres penitenciaris per “esborrar evidències”, eliminant en un mes a 48 informants claus, testimonis o víctimes que podien incriminar al governant i la seva colla.

No obstant això, tot el narrat ha tingut l'efecte de debilitar profundament la figura “presidencial” i, per evitar el buit de poder, la cúpula militar ha donat una passa endavant per ser la última salvaguarda del Estat capitalista neoliberal i de la narco-dictadura. Això explica perquè en els últims mesos de 2019 el règim va beneficiar a la casta militar amb privilegis i prerrogatives obscenes: no només els hi han incrementat exponencialment el seu pressupost, augmentat els seus salaris, i els hi han encomanat l'administració dels boscos i de les inversions del Estat en agricultura, sinó que també han aprovat reformes al Codi Penal per eximir de responsabilitat als militars quan cometin crims de lesa humanitat. Això comporta que els militars hagin concentrat un immens poder.

Per tal d'ocultar aquesta deriva autoritària, el règim inventa distraccions polítiques, com els freqüents “Diàlegs Nacionals” o els amanyats processos electorals en els que la oposició no té possibilitats de triomfar per l'elevat nivell de manipulació dels resultats.

Per suposat, res del anterior seria possible sense el suport polític dels EUA a la narco-dictadura; un suport que va més enllà de les lloances que li dedica per la seva “gran col·laboració en el combat contra el narcotràfic”, sinó que ha passat al pla militar; des de l'any passat el govern de Trump ha instal·lat a Hondures tropes de les Forces Armades d'EUA i també s'han instal·lat tropes del Estat sionista d'Israel.

Així és l'actual Hondures, governada per una màfia narcotraficant i corrupte, envaïda per militars en tot el territori. El país més pobre del continent sud-americà requereix de la més àmplia solidaritat de la resta de pobles de món, per desempallegar-se d'aquesta dictadura.

Tomás Andino Mencía

Analista polític de Centre Amèrica

Els Comitès Sindicalistes Revolucionaris (CSR)

L'any 1922 a la capital catalana, malgrat que el Govern havia restablert les garanties constitucionals, els sindicats continuaven tancats per ordre governativa. Imperava l'autoritat del general Martínez Anido i feia, amb el beneplàcit de la patronal catalana i els pistolers del Sindicat Lliure, la vida impossible als cenetistes. Barcelona vivia sota el regnat de les Stars i les Browning. El Comitè Regional, el juliol de 1922, convocà una Conferència dels sindicats catalans. Malgrat la pressió que exercí Martínez Anido des de Barcelona per suspendre-la, la reunió va ser autoritzada pel governador civil de Girona, la qual va tenir lloc al cinema de Blanes, els dies 8, 9 i 10, i fou molt concorreguda amb assistència de la majoria de sindicats i federacions de Catalunya.

La Federació de Sindicats de Lleida, dominada pels pro-bolxevics, envià com a delegats a Pere Bonet i a Andreu Colomer. La Conferència va ratificar els acords de Saragossa. Sobre la Conferència, Lucha Social (15-7-1922) va denunciar les maniobres contra la tendència sindicalista revolucionària: “Se intentó discutir la orientación que imprime Lucha Social a los diversos problemas que afectan a la Batalla social y que hoy son candentes en los medios sindicales. (...) En realidad de lo que se trataba era de “excomulgar” Lucha Social, aunque para ello tuvieran que sacrificar los principios libertarios y federalistas de que tanto se alardea.”

A finals de 1922 se celebrà una reunió al Ateneu Enciclopèdic Popular de la tendència pro-bolxevic per tal de constituir el grup “La Batalla” que serà el principal promotor de la constitució dels Comitès Sindicalistes Revolucionaris (CSR). Els sectors de la CNT que havien quedat derrotats en la Conferència de Saragossa, es van reunir a Bilbao, el 24 de desembre de 1922, a una Conferència a la que acudiren representants de diverses regionals, especialment del Nord, Catalunya, Astúries i Llevant. A la Conferència de Bilbao assistiren els líders cenetistes més destacats de la tendència pro-bolxevic: Joaquim Maurín, Hilari Arlandis, Pere Bonet, Jesús Ibáñez i Víctor Colomer.

Els CSR es va reorganitzar com a minoria dins de la CNT, seguint el model dels comunistes francesos a la CGT. Els CSR estaven inspirats en els grups francesos sindicalistes de “La Vie Ouvrière”, que tenia el seu principal dirigent en Pierre Monatte. Recolzaven l'acció directa i la “violència col·lectiva” i, alhora, rebutjaven el reformisme i el terrorisme individual. Els CSR manifestaven el seu interès de construir amb la “massa” obrera de la CNT la gran organització del proletariat espanyol i es pronunciaven a favor de la unificació i de continuar en el si de la Internacional Sindicalista Roja, així ho plantejaven al seu portaveu La Batalla (30-12-1922): “La CNT no debe ser una agrupación sectaria, sino un fuerte organismo de clase del que puedan pasar a formar parte todos los trabajadores de espíritu revolucionario, sea cual fuese su matiz ideológico”.

Els CSR recollien amb els seus plantejaments programàtics la idea del front únic proletari que, en aquells moments, defensava la Internacional Comunista. A la reunió del Bilbao van ser convidats a participar la CNT, la UGT,

el PCE, la Federació de Grups Anarquistes i el PSOE. Els CSR els havia convidat amb la finalitat de començar el procés d'unificació de totes les organitzacions obreres sota els auspicis del front únic del proletariat. La influència dels CSR al si de l'Organització confederal va ser mínima.

Per la seva banda, la CNT, entre els problemes de reconstrucció, la dura repressió governamental i patronal i la propaganda bolxevic dins dels seus sindicats va convocar el mes de febrer de 1923, un Ple Nacional a Barcelona per tractar precisament sobre els CSR. La majoria de regionals es desentenien dels anomenats CSR. Els cenetistes els veien més com un apèndix de Moscou en la seva ingerència confederal, que no pas com uns companys de viatge. El Ple de Barcelona va acordar: “1ª. Que no debe reconocerse ninguna agrupación que intente constituirse en el seno de la organización que no acepte implícitamente los principios de la CNT. 2ª. Que se haga intensa labor en el triple aspecto económico, revolucionario e ideológico para evitar que los comunistas, bajo el disfraz de sindicalistas, continúen su labor de proselitismo”.

L'anarcosindicalisme espanyol, davant l'experiència negativa de la revolució russa, esdevenia el més dur crític del comunisme. Els grups pro-bolxevics, malgrat això, es negaren a abandonar la CNT. Andreu Nin, des de Moscou, convidava a la CNT i al PCE a marxar plegats cap a l'emancipació del proletariat espanyol. Els CSR promogueren La Batalla, i tots els individus i grups prosoviètics es dedicaren a combatre l'anarisme dins de la CNT i a vanagloriar la revolució soviètica. El grup editor es definia: “La Batalla no es ni comunista ni anarquista; es periódico del sindicalismo revolucionario.

EL FAR

Ferran Aisa

En el temps de les barricades i la metralla, el temps de les col·lectivitzacions i les cartes de racionament, naixia la nostra publicació, la Revista Catalunya, òrgan d'expressió de la regional catalana de la Confederació, la CNT Catalunya.

El primer número sortí a la llum un 22 de febrer de 1937, a penes uns mesos abans dels famosos fets de maig del 37, en que la dualitat de poders imperants a la conjuntura del bàndol republicà, especialment a Catalunya, implosionà donant lloc a lluites intestines entre les faccions CNT-FAI-POUM i ERC-PSUC-Generalitat.

El primer
número
sortí a
la llum
un 22 de
febrer de
1937

En el terreno nacional defenderá que la CNT sea el gran organismo revolucionario de clase del que pase a formar todo el proletariado de España. Gran conquista la de los sindicatos de la industria -Sindicatos Únicos- procurará La Batalla que las modalidades de organización, a la vez que el aseguramiento de los Sindicatos Únicos, tienda hacia la imposición de los Consejos de Fábrica y la implantación del control sindical como manifestación principal de la fuerza revolucionaria del movimiento sindical. En la cuestión internacional La Batalla estará resueltamente por la Revolución rusa (...) y por la Internacional Sindical Roja”.

El juliol de 1924 una nodrida representació espanyola formada per militants dels CSR, la CNT i del PCE van marxar cap a Moscou per assistir al Tercer Congrés de la ISR. No cal dir que la CNT va desaprovat-la. La tendència pro-bolxevic de la CNT va restar en minoria però sobrevisqué refugiada a la Federació Provincial de Lleida i en la militància d'alguns sindicats com el de Transport i el de la Metal·lúrgia de Barcelona formant els CSR on destacaven Joaquim Maurín, Víctor Colomer i Hilari Arlandis. Posteriorment els elements pro-bolxevics van crear els seus propis partits com el Partit Comunista Català (1928) o el Bloc Obrer i Camperol (1930), aquest darrer es fusionaria el 1935 amb el partit d'Andreu Nin Esquerra Comunista creant el Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM), organització que jugaria un paper destacat en la Revolució espanyola conjuntament a la CNT i a la FAI.

Llarga vida al Catalunya!

La impremta que el va veure néixer foren els tallers on s'editava fins abans de juliol de 1936 La Veu de Catalunya, una publicació d'ordre, dretana, molt vinculada a la Lliga Regionalista, aquell partit del Francesc Cambó que, tot i la seva suposada catalanitat i aversió contra el centralisme estatal, no dubtà en donar suport a l'alçament feixista i posteriorment al mateix franquisme. Doncs fou aquesta impremta que fou confiscada i col·lectivitzada pels mateixos treballadors.

Fou la primera publicació obrera íntegrament en català, i la segona gran publicació de la CNT, però no gaudí mai de l'audiència del seu homònim Solidaridad Obrera, que estava escrita en castellà. El títol de la nova publicació havia de ser en un primer moment “Catalunya Lliure”, a imitació de l'homònima Castilla Libre, però l'adjectiu es va eliminar per evitar suspicàcies en relació al nacionalisme de l'època. La voluntat de la publicació no era altra que arribar a aquella població que no dominava prou bé el castellà.

La seva primera època fou accidentada i poc transcendent, amb continguts sense pretensions ideològiques. Fins i tot alguns treballadors es queixaven de la pèssima qualitat de la publicació. La revista gaudí de poca vitalitat, el sindicat edità pocs exemplars, molt per sota de la Soli, i la difusió i penetració social fou molt menor. A partir del desembre del mateix 1937 la revista deixà de distribuir-se a Girona, Lleida i Tarragona, quedant només rescindida a la ciutat comtal.

Durant uns mesos Joan Peiró dirigirà la publicació, millorant-ne els seus continguts, però les penúries de l'època i la predilecció de la CNT per la Soli farà que la publicació no arribi a superar les llacunes que l'havien de convertir en una publicació atractiva. Finalment, el 28 de maig de 1938 el Catalunya deixà de publicar-se.

Durant la llarga nit del franquisme el Catalunya continuarà desaparegut, fins que l'octubre de 1976 reapareix en la seva segona època, que durarà fins el maig de 1977. El subtítol llavors serà “Revista d'opinió confederal”, i en aquesta es publicaran, ara sí, textos d'indubtable interès, a més de les notícies relacionades de l'època.

El 15 de març de 1978 torna a aparèixer com a Òrgan Regional de la CNT, i dirigida per Ramón Barnils, que tornà a impulsar la publicació tot i les resistències internes. Serà editada fins el 2001, amb la pretensió, poc exitosa, de convertir-se en diari. De fet, a partir del número 4 d'aquesta IV època, es repartirà dins de Solidaritat Obrera. Tindrà lapsus de publicació importants, com el que anirà des del juny de 1981 fins el maig del 1987, període conegut per l'anarcosindicalisme català per l'escissió de la Confederació. Tampoc s'editarà entre el 1989 i el 1998, amb un únic número el febrer de 1993.

Però hi hagué, també, un Catalunya paral·lel a l'esmentat, en consonància amb la dinàmica que patia en aquell moment la Confederació. El sindicat d'Administració Pública de Barcelona de la CNT de Catalunya agafa les regnes de la publicació, en ple procés d'escissió confederal (de fet, el número 4 d'aquesta cinquena època ja durà el distintiu de la CGT). Els director fou Josep Serra Estruch, i en aquests pocs números es marcarà una línia llibertària propera a l'independentisme. Hi col·laborarà gent com Àngel Bosqued (secretari d'informació i premsa) o Guillemina Peiró (filla de Joan Peiró). El primer número s'edità el maig de 1986, i l'últim, l'octubre del mateix any. Destaca en aquesta època la bona presentació de la publicació, en paper setinat i amb colors a les cobertes, amb abundants il·lustracions i fotografies.

Però és després de molts intents que el 1990 es crea una bona publicació amb informació sindical, i també social i cultural. En la seva VI època, i que anirà des de desembre de 1990 fins el novembre de 1991, el Catalunya ja serà el portaveu de la Confederació General del Treball de Catalunya. Durant la seva setena (1991-2005) època estarà dirigida per Mª Àngels Rodríguez i anirà variant el número de pàgines de 4 fins a 28.

Serà el 2005, en la seva vuitena època, que el Catalunya es consolida com a una publicació de qualitat amb una varietat important de temes i una llarga llista de col·laboradors i col·laboradores. El coordinador serà Jaume Sayrol en un primer moment, i Lluïsa Pahissa després, amb molts col·laboradors com Ricard Talens o Manolito Rastaman i un consell de redacció format per Àngel Bosqued, Emili Cortavitarte, Dani Montesinos... entre d'altres. A partir del número 20 desapareix el consell de redacció i apareix el Col·lectiu Catalunya, amb Jordi Martí al capdavant, que editarà la publicació a Reus amb una tirada que arribarà als 9.000 exemplars.

Els últims anys de la VIII època, el Catalunya continuarà editant-se a Reus, sota la coordinació de Joan Rossich, arribant als 13.000 exemplars i consolidant definitivament la publicació com a Òrgan d'Expressió de la CGT de Catalunya.

Finalment, a l'octubre de 2018, després del Congrés d'Oderna, l'actual equip del Catalunya ens fem càrrec de la publicació, començant la seva IX època amb l'actual publicació que teniu a les mans. Així, des de l'actual redacció de la Revista Catalunya no podem fer altra cosa que agrair profundament el treball i la dedicació de tants companys i companyes que han fet possible que el Catalunya arribi fins on ha arribat, sense dir noms, perquè ens caldria un número sencer, però agraït als que hi són i, sobretot, als que ja no hi són. I als que hi seran, dir-los amb tota convicció i alegria: Llarga vida a la premsa obrera!

DICCIONARI MILITANT

Manuel Quesada. Coordinador de la Revista Catalunya

Recomanacions

Música

Marc Rebillet

L'artista canadenc Marc Rebillet s'ha convertit en un fenomen viral a les xarxes per l'espontaneïtat de les seves actuacions. Els seus shows caracteritzats per caracteritzats per l'humor i l'eclecticisme només realitzats amb un loop station, un teclat i la veu han fet que es converteixi en un dels fenòmens actuals del funk i la música electrònica, arribant a editar, també, quatre àlbums.

Literatura

Residu Zero –Yve Ramírez–

La reconeguda activista del moviment Residu Zero ens convida en aquest llibre a superar el devastador “utilitzar llençar” que impera a la nostra societat i modificar les regles del joc a través de petites decisions que ens ajudaran a restar residus. Escrit des de la quotidianitat, l'autora assegura que amb gestos senzills es poden realitzar grans canvis.

Sèries

Chernobyl

Aquesta mini sèrie de cinc capítols ens transporta a l'abril de 1986 en el que ha estat la pitjor catàstrofe nuclear fins avui, quan la central nuclear ucraïnesa de Chernobyl explotà degut a un sobrecalentament del nucli del reactor. La sèrie ens explica com s'intenta ocultar la magnitud de la tragèdia per tots els mitjans necessaris per part del govern soviètic de torn. Quelcom que, salvant totes les distàncies, ens pot recordar a algunes explosions petroquímiques...

Les Receptes Damunt un cel de fil

(Restaurant vegetarià de Terrassa)

Ingredients
per a 4 persones

- 500 g d'espaguetis integrals
- 3 cebes i 3 porros
- 250 g de tofu fumat
- 100 g de pinyons
- un quart de litre de crema de llet
- 4 ous
- 100 g de parmesà ratllat
- sal i pebre negre

ESPAGUETIS INTEGRALS A LA CARBONARA
AMB TOFU FUMAT I PINYONS

Elaboració

Preparació de la salsa carbonara

1. Tallem les cebes i els porros a la brunesa (a bocins molt petits).
2. Posem al foc una paella amb una cullerada de margarina i un raig d'oli. Quan la barreja sigui calenta, agreguem les cebes, els porros i els pinyons a sofregir. A mitja cocció hi afegim la sal i una quantitat generosa de pebre.
3. Quan el sofregit estigui ben dauratet, hi incorporem el tofu fumat tallat a quadradets petits i ho deixem tot que es vagi fent durant un quart d'hora.
4. Passat el quart d'hora, hi tirem el quart de litre de crema de llet. Quan comenci a bullir, hi afegim el parmesà i remenem bé.
5. Hi agreguem els quatre ous, prèviament batuts, a la paella i, tal com caiguin, parem el foc i remenem de manera que es couguin sense arribar a quallar-se.

Preparació dels espaguetis

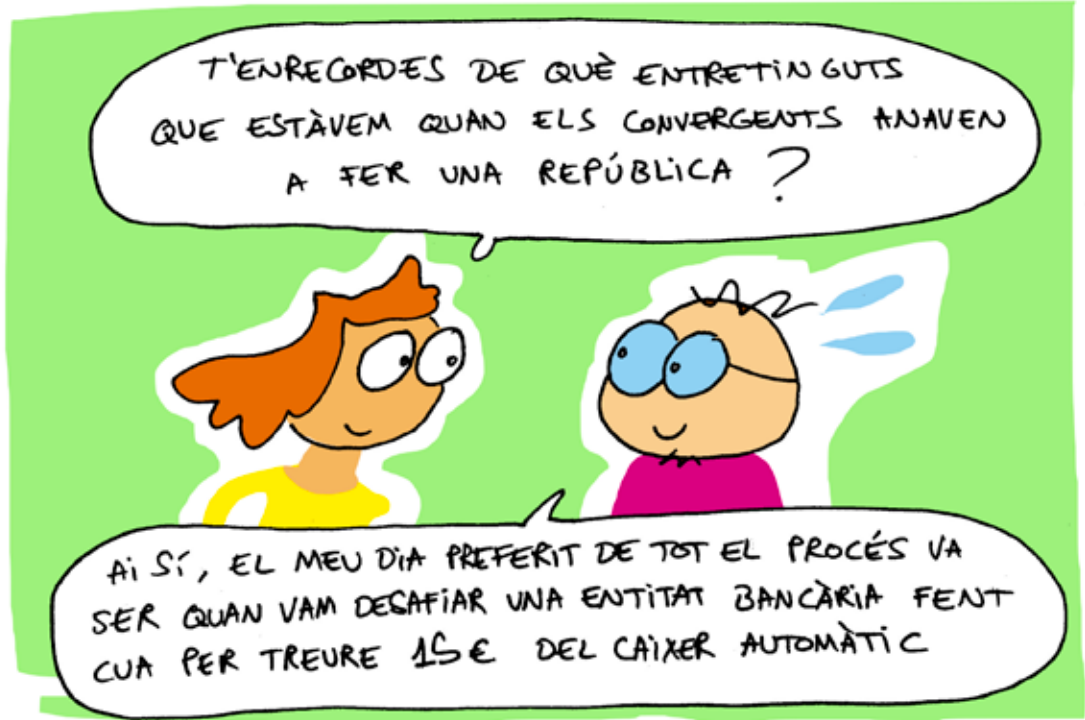
Els espaguetis es couen amb aigua i sal fins que quedin al dente i, en emplatar-los, se'ls cobreix amb la salsa carbonara i s'assona per sobre amb pebre negre.

Si la salsa us ha quedat massa líquida, afegiu-hi una mica més d'anacards; i en canvi, si us ha quedat massa espessa, afegiu-hi una mica més de beguda de civada.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT!

(HUMOR SOCIAL)

El joc de paraules

En la profunditat oceànica, demanes al padrí que t'atansi el condiment (de 7 lletres)
per @jocsdeparaules
Solució al problema anterior: Cingle

Escacs

Negres juguen i guanyen

L'estrella escocesa Rowson semblava tenir la partida encarrilada amb una peça de més i un peó de més, però l'ex internacional anglès Michael Franklin va trobar la manera d'endur-se la victòria en el que un espectador va qualificar com “el major engany que he vist en molts anys”. St. Peters de Beauvoir, 1995.

Solució al problema anterior:
26... Tg6!! (i les blanques no es poden defensar del mat) jugaren 27. Dxa8+ Rh7! les blanques es retiren davant l'amenaça 28... Dxb1+, 29. Axb1 Ch2+, 30. Re1 Tg1#

Sudoku

		3	6			4	8	7
	7			3	4			5
4	5			7	8			
	3			6	7	9	2	8
6				4		5	3	
			5			7	4	
9	4	5		8				2
	8			5	2	3	6	9
3		2				8	5	4

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

2	9	3	1	5	4	6	7	8
1	7	8	2	3	4	9	5	6
4	5	6	9	7	8	2	1	3
5	3	4	1	6	7	9	8	2
6	2	1	8	9	5	3	7	4
7	6	9	3	2	1	8	4	5
8	4	5	7	3	2	1	6	9
9	8	2	6	5	7	3	4	1
3	1	7	4	8	6	5	9	2

A l'Economat de Sants el consum té poder

El passat 10 de gener vam visitar la botiga de l'Economat Social. Es tracta d'una cooperativa de treball especialitzada en la venda de producte ecològic, local i d'economia social i solidària. S'ha establert a Barcelona amb una botiga a Sants - i un centre cultural autogestionat - al Carrer de la Constitució, 85. Vam parlar amb el Marc Montaner, soci treballador de l'Economat.

Com va nàixer l'Economat Social?

Vam ser tres treballadors que vam capitalitzar l'atur l'any 2013. Entre 20 i 30 famílies consumidores s'hi van vincular des del principi. Aquest era el nucli inicial. Érem en un local petit, en un carrer poc transitat i poc comercial. Pagar poc lloguer ens va ajudar a subsistir. L'activitat econòmica donava per mantenir una jornada completa dividida entre tres treballadors. Van ser dos anys de pèrdues, un d'estabilitat i tres de beneficis en què vam poder amortitzar les pèrdues dels primers anys. Ha sigut un projecte d'anar fent a passets de formigueta.

Ara som entre 350 i 400 famílies sòcies, i la meitat d'aquestes s'hi han associat durant els últims nou mesos en què hem estat en un local visible. La cooperativa ara dona per a dues jornades completes.

D'on va sorgir el nom de la cooperativa?

Fa referència a les antigues cooperatives de consum que van estar a l'auge durant els anys 20 i 30 a Catalunya. Nosaltres venim a recuperar aquest model d'economat.

Per què va triar el model de cooperativa de treball?

Creiem que tenia sentit que les decisions econòmiques transcendents de la cooperativa les

prenguèssim els treballadors. Nosaltres havíem capitalitzat l'atur i destinàvem moltes hores al treball no pagat. Un consumidor té un compromís molt més reduït, haver aportat un petit capital social, i podria marxar quan volgués. Per tant vam triar el model de cooperativa de treball amb socis col·laboradors. La majoria del poder de decisió és dels treballadors - un 60 per cent - mentre l'altre 40 per cent és del conjunt dels socis consumidores.

Algú podria dir que heu vingut a muntar el vostre xiringuito.

Som cooperativa sense ànim de lucre i de iniciativa social. Si la cooperativa té beneficis, els treballadors no ens els podem repartir, i per tant no ens lucrem de la nostra activitat. Sent de iniciativa social, també estem capats en la pujada de sous que seria com a màxim un 20 per cent per sobre el conveni de comerç minorista de Barcelona, on la categoria més alta no arriba a 20 mil euros bruts a l'any. Revertim tots els beneficis en la pròpia cooperativa.

Creus que el cooperativisme pot canviar el model econòmic actual?

Crec que cooperativitzar, en el sentit de col·lectivitzar, en sí no pot canviar el model econòmic. Calen altres línies que facin esclatxar

dintre del sistema. En la seva mesura la cooperativa de treball pot ajudar a anar canviant la correlació de forces. Quan els propis treballadors es poden abastir d'aliments i de serveis proveïts de cooperatives que treballen per a la transformació social, això va restant poder econòmic a les elits. La cooperativa de treball és una línia més de lluita per fer front al sistema econòmic.

Dins del món cooperatiu també hi ha precarietat laboral.

Absolutament. També hi ha precarietat, i també hi ha perversió del model cooperatiu.

No tothom es pot permetre consumir producte ecològic.

Un dels grans objectius de la cooperativa és fer aquest producte accessible a la majoria de la població. Donem l'oportunitat d'aportar treball voluntari a canvi d'un descompte sobre les compres i així ampliem el ventall de persones destinatàries a qui pot beneficiar el projecte.

En l'àmbit de preus, estem en la línia del que seria anar al mercat de producte convencional.

Parla'ns de l'Ateneu.

L'Ateneu és el centre cultural de l'Economat autogestionat pels socis col·laboradors. Cada any fem una calçotada a casa del pagès i una ruta pels camps. Al carrer fem una paella, espectacle de titelles i concerts. És un espai on els socis poden aportar els seus coneixements o habilitats a la resta de socis de la cooperativa. Dotem un

20 per cent - el doble exigint per llei - al fons d'educació i promoció cooperativa.

Què cal fer per fer-se sòcia de l'Economat?

Demanem que els nous socis facin una petita formació al llarg del primer any. Així ens assegurem que tenen una sèrie de conceptes bàsics sobre el cooperativisme i l'agroecologia, i sobretot tenir clar que això no és una botiga més.

Redacció Catalunya

www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega't aquí el full d'afiliació
Omple'l i porta'l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a: afiliacio@cgtcatalunya.cat
o la nova afiliació online a la direcció: www.cgtcatalunya.cat/afiliacio

